

Către CURTEA DE APEL ALBA IULIA

Secția penală

Referitor la dosar nr. 2066/85/2018/a1

Termen: 14.08.2019, ora 09.00

Subsemnatul **Oprea Nicolae CARABULEA**, în calitate de contestator inculpat în dosarul mai sus menționat, având domiciliul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură în (...), prin apărător ales av. Vladimir CIOLACU din Baroul Brașov, raportat la prevederile art. 347 alin. (4) coroborat cu art. 425¹ alin. (3) C. proc. pen. arătăm prezentele:

MOTIVE ALE CONTESTAȚIEI

Formulată la data de 25.06.2019 împotriva Încheierii nr. 39/CP din data de 24.06.2019, precum și împotriva Încheierii din data de 10.05.2019 pronunțate de Judecătorul de Cameră Preliminară din cadrul Tribunalului Sibiu în dosarul penal nr. 2066/85/2018/a1.

Astfel, în temeiul art. 425¹ alin. (7) pct. 2 lit. a) C. proc. pen. vă solicităm să admiteți prezenta contestație și, pe cale de consecință, să desființați în totalitate încheierea nr. 39/CP/24.06.2016, precum și în parte Încheierea din data de 10.05.2019 și să soluționați cauza potrivit cererilor și excepțiilor invocate de către inculpatul Oprea Nicolae CARABULEA.

Drept urmare, vă solicităm ca prin încheierea pe care o veți pronunța:

a) Să constatați neregularitatea actului de sesizare, respectiv a Rechizitoriului din data de 05.09.2018, întocmit de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Biroul Teritorial Sibiu, prin raportare la conținutul de fond al actului de sesizare și, pe cale de consecință, să dispuneți comunicarea încheierii de îndată parchetului, în temeiul dispozițiilor art. 345 alin.

(2) C. proc. pen. pentru a proceda conform dispozițiilor art. 345 alin. (3) C. proc. pen.

b) Să constatați nelegalitatea efectuării actelor de urmărire penală de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Biroul Teritorial Sibiu, respectiv a ordonanțelor menționate în analiza detaliată *infra* și a actelor de urmărire penală subsecvente și, pe cale de consecință, să dispuneți comunicarea încheierii de îndată Parchetului, în temeiul dispozițiilor art. 345 alin. (2) C. proc. pen. pentru a proceda conform dispozițiilor art. 345 alin. (3) C. proc. pen.

c) Să constatați nulitatea absolută a tuturor probelor și mijloacelor de probă obținute în baza mandatelor de supraveghere tehnică, ca urmare a faptului că punerea în executare a acestora s-a realizat de Serviciul Român de Informații – organ specializat al statului care nu are competența legală de a pune în executare mandate de supraveghere tehnică emise de Judecătorul de Drepturi și Libertăți conform dispozițiilor cuprinse în art. 139 C. proc. pen. și, pe cale de consecință, **să dispuneți excluderea acestora și comunicarea încheierii de îndată parchetului, în temeiul dispozițiilor art. 345 alin. (2) C. proc. pen. pentru a proceda conform dispozițiilor art. 345 alin. (3) C. proc. pen.**

In extenso

I. Critici aduse soluțiilor pronunțate în cursul fazei de Cameră Preliminară

- S-a reținut **referitor la neregularitatea actului de sesizare** prin Încheierea din data de 10.05.2019 că „încă de la începerea urmăririi penale *in personam* și continuând pe tot parcursul urmăririi penale, inclusiv la emiterea rechizitoriului, acuzația împotriva inculpaților a fost formulată cu suficientă precizie, iar informarea inculpaților s-a efectuat în mod adecvat, concluzia fiind că a fost respectat dreptul la un proces echitabil inclusiv în componenta sa dreptul la apărare (...) în contextul analizat faptul că inculpații au fost asistați de apărători aleși cel puțin de la începerea urmăririi penale *in personam* și până în prezent, fiind în măsură a-și putea explica

mecanismul prin care s-a antrenat răspunderea fiecăruia și, în mod subsecvent, a-și formula apărări adecvate” (filele 127-128).

Or, această argumentație este una pur generică și nu răspunde punctual tuturor criticilor formulate, venind în contradicție cu prevederile 328 raportat la art. 286 alin. (2) C. proc. pen. care reglementează cuprinsul actului de sesizare al instanței. Astfel, acesta trebuie să conțină pe lângă celelalte elemente expres prevăzute și datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului, încadrarea juridică a acesteia, fapta care face obiectul urmăririi penale față de fiecare inculpat în parte pentru a stabili obiectul și limitele judecății, precum și probele și mijloacele de probă pe care se întemeiază acuzarea.

Considerăm că **descrierea faptei nu poate fi una lacunară, cu arătarea unor împrejurări care nu pot astfel face cunoscut raționamentul logico-juridic al procurorului care apreciază că o astfel de faptă este tipică, procedând la încadrarea juridică a acesteia, atâta vreme cât încadrarea reprezintă operațiunea efectuată de organele de urmărire penală și instanța de judecată prin care se stabilește concordanța deplină între fapta concretă săvârșită de inculpat și norma penală specială care incriminează acea faptă, precum și prin raportare la dispozițiile penale generale aplicabile faptei comise.**

Același raționament a fost reluat de către Judecătorul de Cameră Preliminară și în Încheierea nr. 39/CP/2019 unde s-au reținut aceleași aspecte referitoare la neregularitățile sesizate de către apărare din cuprinsul rechizitoriului emis la data de 05.09.2019 de către ICCJ – D.I.I.C.O.T. Biroul Teritorial Sibiu.

Or, obligația procurorului de a proceda în maniera descrisă anterior rezultă atât din cuprinsul articolelor care reglementează conținutul rechizitoriului, dar și în virtutea principiului separației funcțiilor judiciare, deoarece în lipsa acestor precizări ale procurorului, judecătorul cauzei ar trebui să stabilească el însuși în faza de cercetare judecătorească care este temeiul factual al acuzării, exercitând astfel funcția inculpării și încălcând principiul separației funcțiilor judiciare.

În doctrină s-a arătat că expunerea faptelor constă în descrierea faptei reținute în sarcina inculpatului, precum și în arătarea probelor pe care se

întemeiază situația de fapt și vinovăția inculpatului. Descrierea trebuie să se refere la toate împrejurările de loc, timp, mijloace, mod, scop în care a fost săvârșită fapta, dacă acestea au consecințe asupra încadrării faptei reținute sau la individualizarea răspunderii penale. Dacă urmărirea s-a desfășurat cu privire la mai multe infracțiuni sau la mai multe persoane, expunerea trebuie să cuprindă descrierea tuturor faptelor reținute și forma de participare a tuturor inculpaților, cu rolul fiecăruia în săvârșirea faptelor.

Curtea Europeană a constatat în cauza *Mattocia c. Italiei*, că o informare precisă și completă cu privire la faptele care se reproșează acuzatului și calificarea juridică reprezintă o condiție esențială pentru echitatea procedurilor judiciare. S-a mai arătat că acest lucru trebuie făcut inclusiv prin intermediul actului de acuzare, care nu trebuie caracterizat prin imprecizie cu privire la detalii esențiale.

În jurisprudența recentă în materie s-a statuat că se impune remedierea neregularităților actului de sesizare a instanței atunci când în cuprinsul rechizitoriului procurorul omite să descrie faptele reținute în sarcina inculpatului într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, în accepțiunea elementelor constitutive ale infracțiunilor care fac obiectul sesizării instanței ori atunci când există o neconcordanță între faptele descrise și încadrarea juridică a acestora, impunându-se remedierea acestei deficiențe de către procurorul care a redactat și emis rechizitoriul.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a explicat ce se înțelege prin „cauză” și ”natura acuzației”, aduse împotriva unei persoane, în hotărârea din 24.10.1996 privind cauza *De T.Torres contra Spaniei*, arătând că acestea se referă la faptele materiale imputate care stau la baza acuzației, la calificarea juridică a acestora, precum și la circumstanțele agravante existente, iar informarea în mod amănunțit asupra faptelor imputate și încadrarea juridică a acestora, nu ar trebui, în niciun caz, să fie ulterioară dispoziției de trimitere în judecată.

Atât legislația europeană, cât și practica constantă a instanței supreme învederează că pentru a se considera că instanța este legal sesizată din perspectiva limitelor rechizitoriului, este necesar ca în cuprinsul acestuia, **să fie arătate în mod concret faptele care fac obiectul trimiterii în judecată, să fie precis determinate,**

cu **încadrarea juridică legală**, pentru ca astfel să poată fi stabilit cadrul procesual și să rezulte voința neechivocă a procurorului de trimitere în judecată, întrucât existența unor necorelări evidente între partea expozitivă și dispozitivă a acestuia, nu pot fi de natură să investească legal instanța.

- **Referitor la neverificarea efectivă a rechizitoriului de către procurorul – șef**, a reținut Judecătorul de Cameră Preliminară că „nu este rezonabil a se considera că la momentul verificării rechizitoriului procurorul – șef a fost nevoit să parcurgă întreg dosarul de urmărire penală (...) ceea ce intră în atribuția judecătorului de Cameră Preliminară este doar existența verificării de legalitate și temeinicie a rechizitoriului (ceea ce există, prin aplicarea vizei pe rechizitoriu), nu și eventuala superficialitate a acesteia” (fila 129 din Încheierea din data de 10.05.2019, fila 85 din Încheierea nr. 39/CP/2019).
- **Referitor la incompetența funcțională a procurorului ierarhic superior celui de caz de a realiza verificarea rechizitoriului** s-a reținut prin Încheierea din data de 10.05.2019 că „SRI a pus în executare mandatele de supraveghere nu în temeiul unei delegări efectuate de procurorul șef DIICOT, ci întrucât se dispusese prin ordonanță a procurorului de caz punerea în executare de către SRI – UM0645 și pentru că era autorizat de lege să dețină și să folosească mijloace adecvate pentru obținerea, verificarea, prelucrarea și stocarea informațiilor și, spre deosebire de DIICOT, deținea structură materială și lucrători specializați în acest sens”. Or, prin ordonanța procurorului de caz nu se regăsește nicio mențiune cu privire la acordarea de acces ofițerilor SRI și solicitarea către aceștia de a transcrie momentele de interes operativ.

Cel care avizează de legalitate și temeinicie rechizitoriul din prezenta cauză (dl. procuror șef Cristian Dinu) este cel care în mod nelegal a procedat la efectuarea unor acte de urmărire în cauză (reprezentate de adrese prin care au fost delegați ofițerii S.R.I. să efectueze acte de cercetare penală).

Pretinsele adrese de înaintare sunt, în fapt, veritabile acte de urmărire penală, întrucât procurorul șef (persoana care le semnează) nu s-a limitat doar la a preciza în cuprinsul acestora documentele ce erau înaintate ofițerilor S.R.I., ci

acestea cuprindeau două acte de dispoziție ce nu se regăsesc în ordonanța procurorului de caz, în sensul că se acordă acces ofițerilor S.R.I. și li se solicită acestora să transcrie momentele de interes operativ.

Drept urmare, activitatea operativă a ofițerilor S.R.I. s-a realizat în temeiul pretinselor adrese de înaintare semnate de procurorul șef, adrese ce sunt veritabile acte procesuale, iar nu în temeiul ordonanțelor emise de către procurorul de caz.

Pe lângă aspecte referitoare la neкомпетенța funcțională a procurorului șef de a verifica actul de sesizare sub aspectul temeiniciei și legalității, vă rugăm să observați că, în realitate, această verificare nu s-a realizat niciodată faptic, ci doar scriptic. Afirmăm acest lucru, întrucât data emiterii rechizitoriului este de 05.09.2018, iar data înregistrării acestuia la Tribunalul Sibiu este data de 07.09.2018. Chiar presupunând că procurorul șef ar fi avut 48 de ore la dispoziție, este mai mult decât evident că, raportat la volumul actului supus verificării și a elementelor aflate la dosarul cauzei era imposibil ca acesta să realizeze în mod efectiv această verificare care presupunea nu doar parcurgerea actului propriu – zis, ci și a celor care au stat la baza emiterii acestuia.

Răspunsul oral al procurorului de ședință de la termenul de judecată când au avut loc dezbaterile asupra cererilor și excepțiilor formulate de inculpați, în sensul că procurorului șef nu i s-a prezentat rechizitoriul însoțit de dosarul de urmărire penală doar după redactarea acestuia, ci că acesta din urmă a fost în contact permanent cu activitatea de cercetare și urmărire penală desfășurată în prezentul dosar, confirmă că procurorul șef a participat la efectuarea urmăririi penale și susține o dată în plus teza neкомпетенței acestuia de a viza legalitatea și temeinicia actului de sesizare.

- **Referitor la neconcordanța dintre ordonanțele de începere a urmăririi penale *in rem*, *in personam* și de punere în mișcare a acțiunii penale, a reținut Judecătorul de Cameră Preliminară prin Încheierea din data de 10.05.2019 la fila 132 că „este vorba despre modificări intervenite în actele de urmărire penală sau în actele procesuale care nu sunt de esență, ci doar detaliază o situație de fapt cunoscută succint încă de la momentul începerii urmăririi penale”.**

De asemenea, se reține la fila 133 din aceeași încheiere din data de 10.05.2019 că „sunt întemeiate susținerile DIICOT în sensul că inculpații au luat cunoștință de acuzațiile aduse, în prezența apărătorilor aleși, au avut acces la probele administrate, le-au fost comunicate copii ale actelor de urmărire penală după cum au cerut, au avut timp adecvat pentru pregătirea apărării, fiind astfel asigurate condițiile exercitării efective în faza de urmărire penală a dreptului la un proces echitabil în componenta sa dreptul la apărare. Din acest punct de vedere, se constată exclusă o eventuală vătămare a drepturilor procesuale, ceea ce face inaplicabilă o eventuală sancțiune a nulității relative”.

Or, faptul că inculpații au beneficiat de asistență juridică din partea avocaților aleși nu poate conduce la concluzia că pot fi eludate prevederile ce reglementează condițiile de formă și de fond ale actelor procesuale întocmite în cursul urmăririi penale.

Mai mult, faptul că inculpaților le-a fost respectat dreptul de a consulta și a obține copii din dosarul cauzei nu poate echivala cu faptul că actele procesuale pot să fie contradictorii. Având acces la dosarul cauzei inculpații prin apărători puteau ajunge la concluzia că soluția ce se impune era una de clasare, însă apărarea aceasta o formulau față de actele procesuale, respectiv față de ordonanțele de începere *in personam* a urmăririi penale, respectiv față de ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale.

Prin Încheierea pronunțată la data de 10.05.2019 Judecătorul de Cameră Preliminară, analizând criticile formulate de inculpați referitoare la nelegalitatea administrării probelor tehnice obținute ca urmare a supravegherii efectuate de către ofițerii S.R.I., a constatat nulitatea absolută a punerii în executare a măsurilor de supraveghere tehnică încuviințate, respectiv prelungite prin Încheierea nr. 64/2015 din data de 11.11.2015 a Judecătorului de Drepturi și Libertăți din cadrul Tribunalului Sibiu, prin Încheierea nr. 74/2015 din data de 10.12.2015 a Judecătorului de Drepturi și Libertăți din cadrul Tribunalului Sibiu, prin Încheierea nr. 1/2016 din data de 06.01.2016 a Judecătorului de Drepturi și Libertăți din cadrul Tribunalului Sibiu, prin Încheierea nr. 9/2016 din data de 04.02.2016 a Judecătorului de Drepturi și Libertăți din cadrul Tribunalului Sibiu și efectuate în

baza mandatelor de supraveghere tehnică nr. 121/UP, 122/UP, 123/UP, 124/UP, 125/UP, 126/UP, 127/UP, 128/UP, 129/UP și 130/UP din data de 11.11.2015 emise de Judecătorul de Drepturi și Libertăți din cadrul Tribunalului Sibiu, mandatelor de supraveghere tehnică nr. 150/UP, 151/UP și 152/UP din 10.12.2015 emise de Judecătorul de Drepturi și Libertăți din cadrul Tribunalului Sibiu, mandatelor de supraveghere tehnică nr. 19/UP și nr. 20/UP din 04.02.2016 emise de Judecătorul de Drepturi și Libertăți din cadrul Tribunalului Sibiu.

Astfel, în temeiul art. 102 alin. (2) – (4) C. proc. pen. s-a dispus excluderea din materialul probator a tuturor proceselor verbale de consemnare a rezultatelor activităților de supraveghere tehnică anterior menționate. În conformitate cu Decizia nr. 22/18.01.2018 a Curții Constituționale a României s-a dispus îndepărtarea de la dosarul cauzei a acestor mijloace de probă și a suporturilor care conțin rezultatul măsurilor de supraveghere tehnică menționate, precum și eliminarea referirilor la aceste mijloace de probă și eliminarea redării conținutului acestor mijloace de probă din rechizitoriul nr. 56/D/P/2015 din data de 05.09.2018. Totodată, s-a dispus ca măsura să fie dusă la îndeplinire de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată – Biroul Teritorial Sibiu.

Or, la data de 13.06.2019 instanța a comunicat DIICOT – BT Sibiu încheierea de Cameră Preliminară, acesta având obligația de a proceda la remedierea tuturor neregularităților reținute prin încheierea din data de 10.05.2019. Ministerul Public a răspuns solicitărilor instanței prin Adresa nr. 882/D/III/13/2019 din data de 18.06.2019, semnată de către procurorul șef Cristian DINU, în care se menționează că prin actul atașat acesteia s-a procedat la remedierea neregularităților actului de sesizare al instanței și că Ministerul Public înțelege să mențină dispoziția de trimitere în judecată și că anexează dosarul cauzei „așa cum ne-a fost înaintat”. Prin actul atașat adresei anterior menționate, procurorul Viorica Maria SEBEȘAN, procedează doar parțial la remedierea neregularităților actului de sesizare, în sensul în care sunt prezentate defalcate, pentru fiecare inculpat în parte, cuantumul cheltuielilor judiciare și, totodată, se menționează că procurorul înțelege să mențină dispoziția de trimitere în judecată.

Prin urmare, era lesne de observat că Ministerul Public nu a procedat la remedierea neregularităților actului de sesizare, în conformitate cu dispozițiile instanței din cuprinsul Încheierii de cameră preliminară, omițând să realizeze cea mai importantă activitate, respectiv, eliminarea tuturor referirilor la mijloacele de probă ce au fost excluse de la dosarul cauzei din cuprinsul rechizitoriului.

Totodată, însăși manifestarea de voință a Ministerului Public în sensul menținerii dispoziției de trimitere în judecată apare lipsită de conținut, în contextul în care această manifestare a avut loc anterior remedierii neregularităților. Or, numai ulterior acestui moment procurorul are posibilitatea de a aprecia în concret asupra menținerii dispoziției de trimitere în judecată.

De altfel, în acest sens sunt și dispozițiile art. 345 alin. (3) C. proc. pen., care statuează că „procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei”, rezultând printr-o interpretare sistematică și logică că actul de dispoziție al procurorului este ulterior remedierii neregularităților constatate.

În ceea ce privește **condițiile de formă** pe care trebuie să le îndeplinească actul prin care procurorul procedează la remedierea neregularităților rechizitoriului, în primul rând, considerăm că actul procesual prin care se poate proceda la remedierea neregularităților actului de sesizare și la manifestarea voinței în sensul menținerii dispoziției de trimitere în judecată sau restituirii cauzei la parchet, nu ar putea fi concretizată decât printr-o ordonanță.

În conformitate cu prevederile art. 286 alin. (1) C. proc. pen., procurorul dispune asupra actelor sau măsurilor procesuale și soluționează cauza prin ordonanță, dacă legea nu prevede altfel.

Prin urmare, aceste prevederi statuează regula în materie, respectiv obligativitatea procurorului de a dispune prin ordonanță, afară de cazul în care legiuitorul a stabilit altfel.

În cauză, nu există o prevedere legală care să reglementeze o situație de excepție, motiv pentru care actul procesual ce se impunea a fi emis de către

procuror putea fi doar o ordonanță, cu atât mai mult, cu cât, pe lângă pretinsa remediere a neregularităților actului de sesizare, înscrisul cuprinde și manifestarea de voință a procurorului în sensul menținerii dispoziției de trimitere în judecată, ceea ce reprezintă, fără putință de tăgada, un act de dispoziție.

În al doilea rând, precizările conținute de actul prin care procurorul afirmă că a remediat neregularitățile constatate de judecătorul de cameră preliminară, făcând corp comun cu rechizitoriu și având aceeași valoare juridică ca și acesta, trebuie să satisfacă toate condițiile de formă ale rechizitoriului, inclusiv cele referitoare la verificarea legalității și temeiniciei de către procurorul ierarhic superior, în conformitate cu dispozițiile art. 328 alin. (1) teza a II-a C. proc. pen.

Or, astfel cum se poate observa în cauză, actul prin care Ministerul Public pretinde că a remediat neregularitățile nu este avizat în ceea ce privește legalitatea și temeinicia de către procurorul ierarhic superior.

Cu toate acestea, prin Încheierea nr. 39/CP/2019 din data de 24.06.2019 s-a reținut că încheierea din data de 10.05.2015 „nu este definitivă, putând fi atacată cu contestație odată cu prezenta încheierea de soluționare a procedurii de cameră preliminară. În cazul în care soluția de excludere a unor mijloace de probă (și de începere a judecății) va rămâne definitivă, dosarul de urmărire penală urmează a fi restituit parchetului care va proceda în mod corespunzător după care îl va înapoia instanței” (fila 106).

O asemenea soluție nu poate fi primită câtă vreme dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) C. proc. pen. sunt extrem de clare în acest sens. Astfel, în ipoteza în care rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut de art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății, se dispune restituirea cauzei la parchet. Or, așa cum arătam în cele de mai sus în cauza de față se impune restituirea cauzei.

Nu poate fi reținută teza potrivit căreia aceste remedieri ar putea să se facă ulterior rămânerii definitive a încheierii de Cameră Preliminară întrucât procurorul nu ar avea cadrul procesual în care să poată opera astfel de modificări, nu i-ar putea

fi restituit la acel moment rechizitoriul. Nu există un termen stipulat de legiuitor în care procurorul să opereze acele modificări în cuprinsul rechizitoriului și nici părțile și nici instanța nu ar mai putea verifica dacă au fost sau nu remediate neregularitățile.

Astfel, avem în prezenta cauză un rechizitoriu ale cărui numeroase neregularități au fost constatate de către Judecătorul de Cameră Preliminară, s-a constatat că sunt lovite de nulitate absolută toate interceptările efectuate de către ofițerii S.R.I., s-a dispus excluderea tuturor mijloacelor de probă obținute ca urmare a acestor interceptări, precum și a celor obținute din percheziția informatică și cea realizată asupra vehiculului inculpatului Văcaru Adrian, dispunându-se și eliminarea tuturor pasajelor/referirilor din cuprinsul actului de sesizare. Cu toate acestea, Ministerul Public nu a înțeles să remedieze decât neregularitatea referitoare la cheltuielile de judecată.

Or, avem un probatoriu extrem de trunchiat prin excluderea a numeroase mijloace de probă lovite de nulitate absolută ce împiedică stabilirea limitelor și obiectului judecății (câtă vreme acuzația se fundamenta pe cuprinsul acestora) și un rechizitoriu cu numeroase neregularități ce nu au fost remediate în termenul prevăzut de legiuitor de 5 zile, nesocotindu-se dispoziția instanței și prevederile art. 345 alin. (3) C. proc. pen. Drept urmare, singura soluție pe care Judecătorul de Cameră Preliminară o putea pronunța era cea prevăzută de art. 346 alin. (3) lit. a) C. proc. pen., respectiv cea de restituire a cauzei la parchet.

II. Soluțiile ce se impun a fi pronunțate de instanța de control judiciar:

A. Neregularitatea actului de sesizare:

PRIMO: Cu caracter preliminar, se impune să evidențiem neregularități ale actului de sesizare comune tuturor infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului Oprea Nicolae Carabulea, constând în aceea că:

- nu sunt analizate elementele de tipicitate ale infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată și raționamentul logico-juridic al procurorului care l-a

condus la concluzia că faptele sunt tipice, Ministerul Public nefăcând altceva decât să relateze o poveste despre situația economico-financiară a societății S.C. Carpatica ASIG S.A.;

- nu sunt evidențiate, în mod distinct, acțiunile factice, concrete imputate inculpatului și care au fost apreciate de către procuror ca îmbrăcând forma ilicitului penal, acesta realizând o prezentare globală a activităților infracționale presupus a fi fost desfășurate;
- nu se realizează o corespondență între încadrarea în drept dată faptelor în cuprinsul actului de sesizare și situația de fapt corelativă expusă la descrierea stării de fapt;
- nu sunt precizate în mod concret, numărul acțiunilor/inacțiunilor ce intră în componența infracțiunii continuate de abuz în serviciu, respectiv instigare la abuz în serviciu, cu identificarea precisă a elementelor spațio-temporale pentru fiecare dintre acțiunile/inacțiunile imputate;
- nu sunt descrise acțiunile instigatorului prin care acesta i-ar fi determinat pe autori să săvârșească faptele penale ce fac obiectul acușării.

SECUNDO: Neregularitățile actului de sesizare prin raportare la modalitatea de descriere a fiecărei infracțiuni reținute în sarcina inculpatului Oprea Nicolae Carabulea și de stabilire a cheltuielilor de judecată:

1. În ceea ce privește infracțiunea de **constituire a unui grup infracțional organizat** prevăzută de art. 367 alin. (1) și (3) C. pen. s-a reținut la partea „În drept” din Rechizitoriu – fila 257:

Fapta inculpatului Oprea Nicolae Carabulea, care, în primăvara anului 2015, a constituit împreună cu inculpatul Ilie Carabulea un grup infracțional organizat în scopul săvârșirii unor infracțiuni (abuz în serviciu, fals intelectual și uz de fals) prin care urmărea protejarea intereselor sale și ale Carpatica Asig SA, prin menținerea companiei în mod fraudulos pe piața asigurărilor, grupare formată din inculpații Toncescu Angela, Coșa Maria, Crideanu Georgeta, Popa Ana, la

care au mai aderat în a doua jumătate a anului 2015 inculpații Stoicescu Liviu-Andrei, Nășărău Gheorghe și Duca Marius Ioan

În primul rând, vă rugăm să observați că Rechizitoriul nu cuprinde niciun fel de descriere a situației de fapt concrete, în sensul expunerii acțiunilor întreprinse de către inculpatul Oprea Nicolae Carabulea care s-au materializat în viziunea Ministerului Public în activitatea de constituire a unui grup infracțional organizat.

Grupul infracțional organizat presupune ca **fiecare membru să aibă stabilită o anumită poziție în cadrul grupului, iar rolul fiecăruia în cadrul grupului să fie clar stabilit încă de la început** astfel încât fiecare membru să fie o rotiță care contribuie la punerea în mișcare a întregului mecanism. În speță, nu se indică cum s-a realizat în concret stabilirea pozițiilor și atribuțiilor fiecărui presupus membru al grupului, în contextul în care această presupusă grupare, era alcătuită dintr-un organ colectiv, respectiv Consiliul de Administrație al S.C. CARPATICA ASIG S.A.

Vă rugăm să observați că în descrierea stării de fapt ce corespunde infracțiunii de constituire a grupului infracțional organizat (Capitolul 1.2. din Rechizitoriu) Ministerul Public nu face altceva decât să descrie presupusele infracțiuni apreciate de către acesta ca reprezentând scopul grupului, fără să expună elementele corelative ale infracțiunii de constituire a grupului infracțional organizat.

Or, putem afirma cu tărie că în ceea ce privește această infracțiune, starea de fapt corespunzătoare lipsește cu desăvârșire din cuprinsul actului de sesizare, în concret procurorul de caz prezintă activitatea grupului, care ulterior este dezvoltată cu privire la fiecare infracțiune reținută în sarcina inculpaților, fără să expună modalitatea în care s-a materializat infracțiunea de constituire/inițiere/sprijinire și aderare la acest grup infracțional organizat.

În ceea ce privește **timpul** săvârșirii infracțiunii de constituire a grupului infracțional organizat, aceasta trebuie să preexiste săvârșirii infracțiunilor care intră în scopul grupului infracțional. Or, în speță, așa cum am precizat nu este descrisă nicio activitate anterioară care să fi condus la formarea grupului, ci sunt prezentate exclusiv presupusele activități infracționale derulate de către membrii acestuia în cadrul grupului deja constituit.

Mai mult, Ministerul Public reține la fila 28 din Rețizitoriu că această activitate de constituire a grupului infracțional organizat s-a făcut în timp, fiind imposibil de închipuit din punct de vedere juridic cum ar putea dăinui o perioadă de timp constituirea unui grup, această infracțiune fiind una cu consumare instantanee la momentul la care ar fi fost îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- grup structurat format din trei sau mai multe persoane;
- constituit pe o anumită perioadă de timp și pentru a funcționa în mod coordonat în scopul comiterii de infracțiuni.

Evident că în lipsa stabilirii acestor elemente prin actul de sesizare, Ministerul Public s-a rezumat să afirme că acest grup s-a constituit în timp, lasând responsabilitatea stabilirii acestor elemente esențiale în sarcina instanței de judecată.

Acțiunea de constituire, variantă alternativă a elementului material a laturii obiective, presupune asocierea efectivă a mai multor persoane prin actul de voință, pentru a forma un grup care să pregătească și să pună în aplicare planurile săvârșirii uneia sau mai multor infracțiuni.

De asemenea, nu există niciun mijloc de probă care să susțină această acuzație a Ministerului Public, cu atât mai mult, cu cât presupusul grup infracțional organizat era compus din membrii unui organ colectiv de conducere al societății CARPATICA ASIG S.A., respectiv Consiliul de Administrație. Practic, Ministerul Public ne spune, că în realitate membrii CA ai Carpatica Asig S.A., (*nota bene* persoane agreeate de către ASF), nu au alcătuit un organ de conducere care să desfășoare activitățile specifice, ci au alcătuit un grup infracțional organizat ce urmărea săvârșirea de infracțiuni.

Astfel, apare mai mult decât necesar pentru stabilirea obiectului judecății, precum și a legăturii indisolubile dintre situația de fapt prezentată ca fiind corelativă infracțiunii de constituire și încadrarea juridică dată acesteia, existența probelor pe care să se întemeieze presupunerea că această formă de asociere legală a unor persoane ce alcătuiesc Consiliul de Administrație al unei societăți

reglementate pe piața asiguraților din România, s-a făcut în realitate nu în scopul conducerii efective a societății, ci în acela de a săvârși infracțiuni.

Toate discuțiile la care face trimitere procurorul în cuprinsul Rechizitoriului, ca reprezentând suportul probatoriu al săvârșirii infracțiunii de constituirea grupului infracțional organizat, sunt purtate în a doua jumătate a anului 2015, cu toate că se afirmă că inițierea și constituirea grupului infracțional organizat s-a realizat în prima jumătate a anului 2015.

Toate aceste lipsuri și contradicții existente în cuprinsul actului de sesizare fac imposibilă stabilirea obiectului și limitelor judecății, atâta vreme cât nu este expus cadrul factual, fiind necesar ca Ministerul Public să remedieze aceste neregularități prin indicarea, în concret, cel puțin a următoarelor elemente:

- data la care a fost constituit grupul infracțional organizat;
- acțiunile întreprinse de persoanele care au inițiat și constituit grupul;
- structura acestuia la momentul constituirii;
- elementele care au condus Ministerul Public la concluzia că numirea unui nou Consiliu de Administrație s-a realizat în scopul săvârșirii de infracțiuni și că membrii acestui Consiliu au avut reprezentarea că fac parte dintr-un grup infracțional organizat, iar nu dintr-un organ colectiv de conducere;
- elementele de fapt care probează rezoluția infracțională a membrilor grupului de a constitui și/sau alcătui o grupare infracțională;
- mijloacele de probă care probează activitatea de contituire a grupului.

2. În ceea ce privește infracțiunea de instigare la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată, faptă ce a produs consecințe deosebit de grave prevăzută de art. 47 raportat la art. 297 C. pen. și la art. 309 C. pen., cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen. s-a reținut la partea „În drept” din Rechizitoriu – filele 257-258:

2.1. în aprilie 2015 le-a determinat pe inculpatele Toncescu Angela, Coșa Maria și Crideanu Georgeta, membrele grupării și conducerea

administrativă a SC Carapatica Asig SA să-și îndeplinească în mod defectuos atribuțiile cu încălcarea dispozițiilor art. 55 lit. c) raportat la art. 58, art. 75 și art. 76 din Legea 53/2003 – Codul muncii – și cu încălcarea dispozițiilor din Legea 31/1990, și să dispună încetarea contractului de muncă al persoanei vătămate/parte civilă Abrudan Adela, creându-i acesteia atât un prejudiciu moral, cât și material și afectându-i interese legitime.

În conformitate cu textele de lege indicate de către Ministerul Public:

- **art. 55 lit. c) din Codul Muncii:** *Contractul individual de muncă poate înceta astfel: ca urmare a voinței unilaterale a uneia dintre părți, în cazurile și în condițiile limitativ prevăzute de lege.*
- **art. 75 din Codul Muncii:** *(1) Persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. c) și d), al art. 65 și 66 beneficiază de dreptul la un preaviz ce nu poate fi mai mic de 20 de zile lucrătoare.*
(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. d), care se află în perioada de probă.
(3) În situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător, cu excepția cazului prevăzut la art. 51 alin. (2).
- **art. 76 din Codul Muncii:** *Decizia de concediere se comunică salariatului în scris și trebuie să conțină în mod obligatoriu:*
 - a) motivele care determină concedierea;*
 - b) durata preavizului;*
 - c) criteriile de stabilire a ordinii de prioritați, conform art. 69 alin. (2) lit. d), numai în cazul concedierilor colective;*
 - d) lista tuturor locurilor de muncă disponibile în unitate și termenul în care salariații urmează să opteze pentru a ocupa un loc de muncă vacant, în condițiile art. 64.*

Prin Decizia nr. Curții Constituționale a României nr. 405/2016, Curtea Constituțională a statuat că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la **atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară** – legi și ordonanțe ale Guvernului, de asemenea statuează că **presupusul comportament interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege**. Astfel, se impun a fi îndeplinite cel puțin următoarele condiții:

- autorii infracțiunii de abuz în serviciu să fie destinatarii normei ce se pretinde că a fost încălcată;
- norma legală să reglementeze o conduită interzisă;
- conduita interzisă să fie cuprinsă în legislația primară;
- conduita impusă să facă parte din atribuțiile de serviciu ale subiectului activ.

Or, în speță textele de lege indicate de către procurorul de caz, chiar dacă au ca izvor legislația primară nu reglementează atribuții ale presupușilor autori ai infracțiunilor de abuz în serviciu, ci sunt norme cu caracter general ce reglementează modalitățile de încetare a contractului individual de muncă; conținutul deciziei de concediere; durata preavizului și cazurile în care angajatul beneficiază de preaviz.

Considerăm că această conduită a Ministerului Public de a indica în cuprinsul actului de sesizare articole cuprinse în legislația primară, indiferent de conținutul acestora, doar pentru a justifica reținerea infracțiunii de abuz în serviciu, chiar și după publicarea în M.O. a Deciziei CCR nr. 405/15.06.2016 care tranșează aceste aspecte, se impune a fi censurată de către judecătorul de cameră preliminară, în sensul constatării acestor neregularități ale actului de sesizare și obligării Ministerului Public la remedierea acestora.

Pe de altă parte, tot prin raportare la conținutul deciziei Curții Constituționale – pct. 68-69, decizie obligatorie de la momentul publicării acesteia în Monitorul Oficial al României și opozabilă *erga omnes*, în exercitarea competenței de legiferare în materie penală, legiuitorul trebuie să țină seama de principiul potrivit căruia *incriminarea unei fapte ca infracțiune trebuie să intervină ca ultim resort în*

*protejarea unei valori sociale, ghidându-se după principiul „ultima ratio”. (...) curtea reține că din perspectiva principiului „ultima ratio” în materie penală, nu este suficient să se constate că faptele incriminate aduc atingere valorii sociale ocrotite, ci această atingere trebuie să prezinte **un anumit grad de intensitate, de gravitate, care să justifice sancțiunea penală.***

De asemenea, Curtea reține că (pct. 8) *sarcina aplicării principiului „ultima ratio” revine pe de o parte legiuitorului, iar, pe de altă parte, organelor judiciare chemate să aplice legea. (...) Responsabilitatea de a reglementa și aplica, în acord cu principiul anterior menționat, prevederile privind abuzul în serviciu, ținând atât de autoritatea legiuitoare primară/delegată (Parlament/Guvern), **cât și de organele judiciare – Ministerul Public** și instanțele judecătorești, indiferent dacă subiectul activ este acuzat conform unor reguli speciale de acuzare sau unor proceduri penale ordinare.*

În speță, vă rugăm să observați că în a aplicarea principiului *ultima ratio*, legiuitorul a procedat la calificarea conflictelor având ca obiect încetarea contractelor individuale de muncă, ca fiind conflicte de muncă, neînțelegând să confere valențe penale încălcării de către angajator a eventualelor obligații care îi revin acestuia în procedura încetării contractului individual de muncă al unui angajat.

Această împrejurare rezultă cu evidență din cuprinsul art. 266 din Codul Muncii, în conformitate cu care *Jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea **conflictelor de muncă** cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și **încetarea contractelor individuale** sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod.*

Prin urmare, chiar dacă *reductio ad absurdum* am aprecia că normele indicate *supra* reglementează o conduită interzisă, Ministerul Public nu doar că a omis să realizeze aplicarea principiului *ultima ratio*, pentru a stabili natura juridică a conflictului și a răspunderii ce se impune a fi angajată față de persoanele care ar fi nerespectat aceste dispoziții legale, ci mai mult decât atât, a ignorat modalitatea

concretă de aplicare a acestui principiu, realizată chiar de către legiuitor în cuprinsul actului normativ invocat.

Mai exact, Ministerul Public reclamă prin actul de sesizare încălcări ale dispozițiilor legale din Codul Muncii, dispoziții pe care tocmai Ministerul Public le ignoră atunci când califică acest conflict ca fiind unul de natură penală, iar nu unul de natura dreptului muncii.

Astfel, considerăm că procurorul de caz trebuie să precizeze cel puțin următoarele elemente:

- care sunt atribuțiile de serviciu/comportamentul interzis prevăzut de legislația primară, despre care se reține că ar fi fost încălcate;
- care este natura juridică a răspunderii în cazul identificării unor încălcări a atribuțiilor de serviciu, mai exact motivele pentru care se apreciază că acest conflict are o altă conotație juridică, nefiind un litigiu de muncă;
- în situația în care se apreciază că răspunderea persoanelor în sarcina cărora reveneau aceste atribuții de serviciu este una penală, modalitatea de aplicare concretă a principiului *ultima ratio*.

Împrejurarea că încetarea contractului individual de muncă s-ar fi realizat cu încălcarea prevederilor Codului Muncii, a dat naștere unui drept al persoanei vătămate de a se adresa instanțelor competente, specializate în dreptul muncii, în vederea constatării acestor preținse încălcări, instanțe care ar fi fost competente și să dispună remediile procesuale care se impuneau a fi aplicate, printre care: anularea concedierii și obligarea angajatorului la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celălalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul; restabilirea situației de fapt anterioare emiterii deciziei de concediere și eventual acordarea de daune morale (art. 80 Codul muncii).

Prin urmare, iată că în situația nerespectării textelor de lege menționate anterior legiuitorul a prevăzut o paletă largă de sancțiuni ce se impun a fi aplicate *nota bene* angajatorului - persoană juridică, iar nu unor persoane fizice, precum și

o serie de remedii care să acopere prejudiciul suferit de angajatul căruia i-au încetat raporturile de muncă cu încălcarea drepturilor prevăzute de Codul Muncii.

Drept urmare, pe de o parte natura juridică a conflictului este una de dreptul muncii, iar pe de altă parte sancțiunea ce poate fi aplicată, precum și persoana care urmează să răspundă, sunt stabilite de dispozițiile legale din materia dreptului muncii, neputând fi pusă în discuție o răspundere penală, personală a persoanelor fizice care au emis decizia de concediere.

Nu în ultimul rând, aceste dispoziții apără un interes privat, al angajatului căruia îi încetează contractul de muncă, acesta având libertatea de a uza, sau nu, de accesul la justiție pentru desființarea actului nelegal și obținerea de despăgubiri, iar în cazul în care se adresează instanței acesta este ținută exclusiv de solicitările angajatului, neputând acorda mai mult decât acesta a solicitat. La toate aceste aspecte se mai adaugă și împrejurarea că angajatul nemulțumit de modalitatea de încetare a contractului individual de muncă s-ar putea adresa instanței numai într-un anumit termen expres prevăzut de lege, sub sancțiunea decăderii.

Mergând mai departe, în ceea ce privește situația juridică a instigatorului Oprea Nicolae Carabulea, apreciem că aceasta este mult mai ambiguă decât cea reținută în sarcina autorilor infracțiunii de abuz în serviciu.

Instigarea ca formă de participație la săvârșirea faptei penale, presupune ca instigatorul să determine, cu intenție, o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală.

Astfel că i se impută inculpatului Oprea Nicolae Carabulea că a instigat consiliul de administrație alcătuit din inculpatele Toncescu Angela, Coșa Maria și Crideanu Georgeta, să săvârșească infracțiunea de abuz în serviciu prin încetarea contractului individual de muncă a persoanei vătămate Adela Abrudan.

Apreciem că descrierea faptei presupus a fi fost săvârșită de către instigator lipsește cu desăvârșire din cuprinsul actului de sesizare al instanței.

Astfel, năicăieri în cuprinsul Rechizitorului, Ministerul Public nu precizează în ce au constat acțiunile de instigare, imputate inculpatului Oprea Nicolae Carabulea,

prin raportare la fiecare dintre presupușii autori ai infracțiunii de abuz în serviciu, atâta vreme cât aceștia i se reproșează că le-a determinat pe fiecare dintre cele trei inculpate la săvârșirea faptei penale.

Singura afirmație la care se rezumă întreaga acuzație de instigare, este aceea că: hotărârea celor trei inculpate a fost determinată de dorința acționarului majoritar, dar cum s-a materializat această determinare nu este devoalat nicăieri în actul de sesizare – fila 54, paragraful 3.

De asemenea, nu se arată care sunt elementele de fapt, obiective, care au condus Ministerul Public la concluzia că inculpatul Oprea Nicolae Carabulea a acționat cu intenția de a le determina pe cele trei inculpate să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală, în sensul ca acestea să acționeze cu încălcarea propriilor atribuții de serviciu.

Nu în ultimul rând, precizăm că, în sarcina inculpatului Oprea Nicolae Carabulea se reține atât împrejurarea că ar fi constituit un grup infracțional organizat constituit în scopul săvârșirii de infracțiuni de abuz în serviciu, cât și împrejurarea că ar fi instigat membrii grupului la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu.

Raportat la această modalitate de construire a acuzației era imperios necesar ca procurorul de caz să deceleze și să probeze două rezoluții infracționale distincte aparținând inculpatului Oprea Nicolae Carabulea, în caz contrar acesta este sancționat de două ori pentru săvârșirea aceleiași fapte.

Atâta vreme cât se reține de către procurorul de caz faptul că inculpatele Toncescu, Coșa și Crideanu erau membre ale grupării ce avea ca scop săvârșirea de infracțiuni de abuz în serviciu, implica ca rezoluția infracțională de a săvârși astfel de infracțiuni să fi fost luată la momentul aderării la grup, deci anterior presupuselor acte de instigare.

Nu în ultimul rând, având în vedere forma continuată a infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în conformitate cu prevederile art. 35 C. pen. fiecare acțiune sau inacțiune din componența unității de infracțiuni trebuie să îndeplinească conținutul aceleiași infracțiuni.

Or, cu privire la această acțiune procurorul de caz nu individualizează urmarea imediată pentru a putea stabili dacă sunt aplicabile prevederile art. 309 C. pen., impunându-se remedierea acestei neregularități.

2.2. *în perioada primăvara anului 2015 – începutul anului 2016 i-a determinat pe membrii grupării din conducerea administrativă și executivă a societății (Toncescu Angela, Coșa Maria, Crideanu Georgeta și Stoicescu Liviu Andrei) (...) să nu-și îndeplinească sau să își îndeplinească atribuțiile ce le reveneau și să acționeze cu încălcarea prevederilor legale care reglementează domeniul asigurărilor (Legea 32/2000, Legea 503/2004, Legea 237/2015), urmărind prin acțiunile infracționale ale membrilor grupării protejarea intereselor sale personale, ca și acționar semnificativ indirect al SC Carpatica Asig SA și doar crearea unei aparențe de stabilitate a Carpatica ASIG prin măsuri rapide, dar frauduloase prin încălcarea atribuțiilor de serviciu prevăzute de art. 16 alin. (1) și (5) din Legea 32/2000; art. 20 și art. 21 din Legea 32/2000; art. 25, art. 53 și art. 97 din Legea 237/2015) de către membrii grupării (...)*

Având în vedere împrejurarea că la capitolul *În drept* din rechizitoriu nu se precizează de către Ministerul Public care este situația de fapt corelativă încadrării juridice, cu atât mai mult cu cât actul de sesizare al instanței este extrem de voluminos și vizează un număr considerabil de infracțiuni de abuz în serviciu, reținute în formă continuată, cu implicarea unui număr mare de persoane, considerăm că pentru a da fiecărui inculpat posibilitatea concretă de a-și exercita dreptul la apărare și pentru a cunoaște în mod clar obiectul și limitele judecății se impune ca Ministerul Public să precizeze, în concret, care este conduita infracțională imputată fiecărui inculpat.

Se reține de către Ministerul Public ca și perioadă infracțională primăvara anului 2015 – începutul anului 2016, or raportat la obiectul acuzației, respectiv instigarea unor persoane la săvârșirea unor infracțiuni, indiferent care ar fi natura acestora, este de neconceput chiar la nivel de laborator juridic, ca activitatea de instigare să se desfășoare în mod continuu pe parcursul a 12 luni de zile.

Astfel, se impunea ca Ministerul Public să realizeze prin actul de sesizare identificarea acțiunilor întreprinse de către inculpatul Oprea Nicolae Carabulea, care din perspectiva procurorului de caz au îmbrăcat forma unei participații penale și să încadreze în timp aceste acțiuni, prin raportare la momentul consumării acestora și la momentul consumării infracțiunilor ce au constituit obiectul instigării.

Atâta vreme cât procurorul de caz reține că acțiunile de instigare au fost realizate într-un interval de timp de aproximativ 12 luni, fără ca aceste acțiuni să fie decelate, este imposibil de stabilit dacă presupusele acțiuni de instigare au fost anterioare rezoluției infracționale ale autorilor; dacă au determinat nașterea rezoluției infracționale în forul interior al autorilor infracțiunilor; sau dacă acestea au fost sau nu urmate de executare.

De asemenea, identificarea elementelor spațio-temporale prezintă importanță și prin raportare la normele din legislația primară presupus a fi încălcate de către autori. Spunem acest lucru pentru că se reține ca perioadă infracțională inclusiv începutul anului 2016, cu toate că dispozițiile Legii 32/2000 au fost abrogate expres la data de 01 ianuarie 2016, prin intrarea în vigoare a Legii 237/2015.

O altă neregularitate a actului de sesizare este reprezentată de contradicțiile existente între încadrarea juridică dată faptei la capitolul *În drept* din Rechizitoriu și situația de fapt descrisă în actul de sesizare.

Procurorul de caz reține că: *asa cum rezultă din probele administrate în cauză inculpatul Oprea Nicolae Carabulea, Coșa și Crideanu și conducerea executivă, inculpatul Stoicescu Liviu Andrei SĂ GĂSEASCĂ SOLUȚII PENTRU REDUCEREA VALORII DE DAUNE – fila 60, paragraful 3 Rechizitoriu, iar nu, să nu-și îndeplinească sau să își îndeplinească în mod defectuos atribuțiile ce le reveneau și să acționeze cu încălcarea prevederilor legale care reglementează domeniul asigurărilor, astfel cum reține același procuror la capitolul În drept.*

Situația de fapt expusă nu poate îmbrăca forma ilicitului penal, rezultând cu evidență că procurorul de caz a dorit trimiterea în judecată a inculpatului Oprea Carabulea Nicolae pentru cât mai multe infracțiuni chiar dacă acestea nu au suport

factual în actul de acuzare și sunt în contradicție cu cele reținute la partea *În drept* și chiar dacă faptele imputate sunt departe de a avea conotații penale.

Pe de altă parte, contradicțiile procurorului de caz sunt prezente chiar și în cuprinsul încadrării juridice a faptei unde se menționează că inculpatul Oprea Nicolae Carabulea a determinat inculpatele atât să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu cât și să le îndeplinească în mod defectuos.

Din perspectiva Ministerului Public, infracțiunea de abuz în serviciu a constat, în fapt, în operațiuni ce au avut ca obiect diminuarea rezervei de daune, inclusiv prin neînregistrarea unor dosare de daună – diminuare prin neînregistrare neconstituire rezervă, cu încălcarea de către membrii grupării aflați la conducerea societății a dispozițiilor art. 20 și art. 21 din Legea 32/2000 privind activitatea de asigurare și supraveghere a asigurărilor.

În conformitate cu prevederile **art. 20** – *asigurătorul trebuie să își conducă activitatea cu respectarea normelor prudentiale specifice, conform practicilor în asigurări și să prevadă organizarea activității cu prudență și profesionalism, în concordanță cu natura și mărimea activității prestate.*

Din nou, textul de lege indicat nu conține atribuții de serviciu care să fie stabilite în sarcina organelor de conducere ale unei societăți de asigurări, ci trasează liniile directoare ale activității fiecărei societăți de asigurări care funcționează pe o piață reglementată, îndemnând la cunoașterea și respectarea normelor și a practicilor.

Eventuala nerespectare a normelor și practicilor în domeniul asigurărilor nu ar putea angaja răspunderea penală a organelor de conducere, având în vedere că nu sunt dispoziții cuprinse într-o legislație primară.

Se reține totodată de către Ministerul Public, raportat la această componentă a infracțiunii de abuz în serviciu (punctul 2, subpunctul 2, partea *În drept*) prin care s-ar fi urmărit, *crearea unei aparențe de stabilitate financiară a Carpatica Asig SA*, inclusiv încălcarea prevederilor art. 25, art. 53 și art. 97 din Legea 237/2015, prevederi care sunt reținute și la următorul subpunct care vizează fapta de abuz în

serviciu constând în investirea sumei de 10.000.000 lei adusă ca aport la capitalul social.

Neregularitatea constă în aceea că, Ministerul Public practic dublează încălcarea acestor dispoziții ale Legii 237/2015, în sensul că, în descrierea stării de fapt și în cuprinsul analizei efectuată de către procurorul de caz cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu descrisă la punctul 2, subpunctul 2, nu face vorbire despre aceste încălcări, ci doar atunci când analizează investiția sumei de 10.000.000 lei adusă ca aport la capitalul social, însă ulterior reține încălcarea acestor norme în cadrul a două acțiuni distincte din componența infracțiunii continuate de abuz în serviciu.

2.3. *În perioada ianuarie - februarie 2016 i-a determinat pe inculpații Toncescu Angela și Stoicescu Liviu Andrei să nu-și îndeplinească atribuțiile ce le reveneau și să acționeze cu încălcarea art. 25, art. 53 și art. 97 din Legea 237/2015 și cu încălcarea art. 30 alin. (3) din Legea 246/2015, prin investirea sumei de 10.000.000 lei adusă de acționar ca aport de capital în încheierea din data de 06.01.2016 a unui antecontract de vânzare-cumpărare a unui proiect imobiliar „complex Cedonia”.*

Descrierea acestei fapte se regăsește la filele 77-78 din Rechizitoriu, în care se reține de către procurorul de caz, pe de o parte, că inculpatul Stoicescu Liviu Andrei, împreună cu inculpata Toncescu Angela au decis investirea sumei adusă de acționar, iar pe de altă parte, faptul că „afacerea” a fost inițită și coordonată de către inculpatul Oprea Nicolae Carabulea.

Din nou, **procurorul de caz nu precizează în ce a constatat activitatea inculpatului Carabulea de inițiere și coordonare a afacerii și modalitatea în care i-a determinat pe inculpații Toncescu și Stoicescu să nu își îndeplinească atribuțiile ce le reveneau și care erau aceste atribuții.**

În ceea ce privește dispozițiile art. 25¹ din Legea 237/2015, vă rugăm să observați că acest articol cuprinde 9 alineate și 6 litere, prevedere extrem de

¹ Art. 25: Prevederi generale

stufoasă, însă Ministerul Public nu indică, care dintre atribuțiile prevăzute de acest text de lege au fost încălcate de către cei doi inculpați și care dintre acestea au reprezentat obiectul instigării.

Exempli gratia la alineatul 5 al articolului 25, legiuitorul a stabilit că *societățile utilizează emblema, sigla, acronimul sau alte elemente de identificare numai în actele oficiale și contractele emise sau în materialele publicitare folosite de unitățile operaționale proprii*, or nu am indentificat nicăieri în cuprinsul actului de sesizare o situație de fapt care ar putea conduce la reținerea încălcării acestui alineat, cu toate că Ministerul Public concluzionează că acesta ar fi fost nerespectat în întregime.

De asemenea, aceste dispoziții au caracter general, neindicând atribuții de serviciu concrete sau comportamente interzise. Alineatul unu al acestui articol statuează: **Conducerii societăților îi revine răspunderea privind respectarea tuturor prevederilor legale în vigoare.** Practic inculpaților li se impută că au nerespectat toate prevederile legale în vigoare, or în această situație efortul

-
- (1) Conducerii societăților îi revine răspunderea privind respectarea tuturor prevederilor legale în vigoare.
- (2) Conducerea societăților are responsabilitățile prevăzute la lit. a)-c) și, în cazul în care societățile optează pentru utilizarea unui model intern, are și responsabilitățile prevăzute la lit. d)-f), astfel:
- a) coordonează procesul de elaborare a politicilor scrise, aprobă și dispune punerea în practică a acestora;
 - b) aprobă raportul privind solvabilitatea și situația financiară, publicat în conformitate cu secțiunea a 4-a;
 - c) stabilește acțiunile și măsurile care urmează a fi întreprinse pentru eficientizarea activității, pe baza constatărilor și recomandărilor funcției de audit intern;
 - d) aprobă depunerea la sediul A.S.F. a cererii de utilizare a unui model intern, conform prevederilor art. 82, și depunerea cererilor ulterioare privind modificările majore ale modelului respectiv;
 - e) dispune instituirea unor sisteme care să asigure funcționarea adecvată și continuă a modelului intern;
 - f) se asigură că structura și funcționarea modelului intern sunt în permanență adecvate, astfel încât să reflecte profilul de risc.
- (3) Societățile transmit A.S.F. modificările apărute în documentele pe baza cărora a fost acordată autorizația de funcționare, inclusiv în situațiile menționate la art. 20 alin. (13) lit. a).
- (4) Asigurătorii deschid și mențin un registru al petițiilor primite.
- (5) Societățile utilizează emblema, sigla, acronimul sau alte elemente de identificare numai în actele oficiale și contractele emise sau în materialele publicitare folosite de unitățile operaționale proprii.
- (6) Societățile utilizează datele cu caracter personal ale contractanților, inclusiv codul de identificare fiscală, numai în scopul administrării contractelor sau al instrumentării dosarelor de daună, cu respectarea legislației naționale referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date.
- (7) Societățile solicită aprobarea A.S.F. în cazul în care intenționează să subscrie riscuri sau să își asume angajamente în state terțe.
- (8) A.S.F. poate emite recomandări cu privire la desfășurarea activității societăților.
- (9) Refuzul de a aplica recomandările prevăzute la alin. (8) este documentat și transmis A.S.F. până la data prevăzută în recomandările respective.

Ministerului Public de a identifica texte de lege pretins a fi încălcate este inutil, atâta vreme cât ar fi putut să indice nerespectarea primului alineat al art. 25 din legea 237/2015 pentru toate acțiunile din componența infracțiunii continuate de abuz în serviciu.

Fiecare cetățean al acestei țări are îndatorirea de a respecta legile în vigoare, dar asta nu înseamnă că orice nerespectare este de natură a angaja răspunderea penală a fiecăruia dintre noi.

Situația este identică și în ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 97 din legea 237/2015, articol care reglementează în 6 alineate și 7 litere, **principiul persoana prudentă**.

Un principiu de drept, fie că este general, fie că aparține unei anumite ramuri de drept nu reprezintă altceva decât o idee care stă la temelia dreptului sau la temelia ramurii de drept pe care o ghidează. Astfel că, reținerea unei infracțiuni de abuz în serviciu prin raportare la nerespectarea unui principiu de drept, practic al unei idei filosofice este un nonsens juridic, ce ar da naștere la situații realmente monstruoase.

Exempli gratia, chiar prin intermediul prezentei cereri, criticăm nerespectarea/neaplicarea de către procurorul de caz a principiului de drept *ultima ratio*. Mergând pe raționamentul Ministerului Public, în situația în care s-ar constata nerespectarea acestui principiu, ar însemna ca procurorul de caz să fie subiectul activ al infracțiunii de abuz în serviciu.

De asemenea, împrăjura că o instanță ierarhic superioară ar constata cu prilejul controlului judiciar pe care îl realizează într-o cauză, indiferent de natura acesteia (civilă, penală, de dreptul muncii etc.), încălcarea unor principii ale dreptului ar însemna să deschidă calea unei acțiuni penale împotriva judecătorului care a aplicat greșit sau nu a făcut aplicare principiilor de drept. Or, considerăm că un astfel de raționament, depășește limita absolută a extremului dând naștere la consecințe deosebit de grave, ce ar putea culmina chiar cu răsturnarea ordinii de drept.

Mergând mai departe cu analiza conținutului textelor de lege pretins încălcate, dispozițiile art. 53² din Legea 237/2015, reglementează noțiunea rezervei tehnice, scopul, modalitatea de calcul și de stabilire a valorii rezervei. **Astfel că, aceste reglementări nu prevăd niciun fel de conduită a organelor de conducere ale societății, în sensul de atribuții de serviciu, ci au caracter tehnic, general.**

De asemenea, acest text de lege a cărui nerespectare se impută autorilor infracțiunii de abuz în serviciu nu are niciun fel de legătură cu acuzația adusă inculpaților, privitoare la investirea sumei de 10.000.000 lei, provenită din aportul la capitalul social, fiind străină de situația de fapt, la fel de bine ar fi putut procurorul de caz să rețină o încălcare din orice lege în vigoare la acel moment.

Astfel, apreciem că se impune ca Ministerul Public să remedieze neregularitățile actului de sesizare în sensul celor învederate anterior.

2.4. *la începutul anului 2016 i-a determinat pe inculpații Toncescu Angela și Stoicescu Liviu Andrei să efectueze demersuri pentru valorificarea imobilelor (cele 43 apartamente – Complex CEDONIA) fără a se consulta cu administratorul temporar și a obține acordul acestuia, încălcând dispozițiile art. 30 alin. (3) din Legea 246/2016 conform cărora administratorul temporar avea competența de conducere a activității asiguratorului în vederea menținerii sau restabilirii situației financiare a asiguratorului, inclusiv cu privire la condițiile de efectuare a plăților din/în conturile asiguratorului.*

² Art. 53: Prevederi generale (1) Societățile constituie rezerve tehnice pentru a acoperi toate obligațiile care le revin față de contractanți și de beneficiarii contractelor.

(2) Valoarea rezervelor tehnice corespunde cuantumului actual pe care societățile l-ar plăti altor societăți dacă și-ar transfera imediat obligațiile către acestea.

(3) Calcularea rezervelor tehnice, realizată prudențial, fiabil și obiectiv, se bazează pe informațiile furnizate de piețele financiare și pe datele disponibile în general cu privire la riscul de subscriere, conform abordării realiste.

(4) Societățile calculează rezervele tehnice conform art. 54, respectând condițiile prevăzute la alin. (2) și (3) și la art. 52.

Absurdul acestei acuzații de abuz în serviciu este atât de frapant, încât credem cu tărie că nu ar trece neobservat nici măcar de un neprofesionist al dreptului.

Totuși rezumându-ne la obiectul camerei preliminare, se impune să aducem în atenția dumneavoastră, următoarele aspecte esențiale:

- nu cunoaștem care este modalitatea alternativă în care se reține săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, mai exact dacă vorbim despre o neîndeplinire a unui act sau o îndeplinire defectuoasă a acestuia;
- care este actul în legătură cu care s-ar putea reclama neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă;
- care este atribuția de serviciu a persoanelor acuzate de săvârșirea infracțiunii care impunea îndeplinirea actului;
- raportat la urmarea imediată, care este paguba ce a fost cauzată prin vânzarea celor 43 de apartamente, cu atât mai mult cu cât anterior se reține săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu constând în achiziționarea acestora, sau care sunt interesele legitime ce au fost vătămate ca urmare a acestei vânzări, precum și titularul acestora.

Într-un mod absolut paradoxal autorilor nu li se impută că ar fi încălcat propriile atribuții de serviciu, ci că ar fi încălcat atribuțiile unei alte persoane, respectiv a administratorului temporar al societății.

Mai mult decât atât, așa cum se menționează și în cuprinsul Rechizitoriului la fila 134, paragraful 5, prin adresa nr. DR – 16/03.03.2017 a Fondului de Garantare acesta arată că s-ar impune valorificarea imobilelor, astfel încât lichiditățile obținute să contribuie la îmbunătățirea indicatorilor financiari sau la plata unei părți din pasiv.

La fel ca și în situațiile anterioare, nu cunoaștem în ce au constat acțiunile de instigare presupus a fi fost exercitate de către inculpatul Oprea Nicolae Carabulea și în ce s-a concretizat urmarea imediată având în vedere reținerea prevederilor art.

309 C. pen. cu privire la această acțiune din componența infracțiunii continuate de abuz în serviciu.

În susținerea criticiilor privitoare la neregularitățile actului de sesizare, punctual, cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu/instigare la abuz în serviciu, atașăm prezentei practică judiciară pronunțată de Tribunalul Covasna, în Dosarul nr. 5328/62/2016/a1.

3. În ceea ce privește infracțiunile **de instigare la fals intelectual**, în formă continuată și **la uz de fals**, prevăzută de art. 47 C. pen. , raportat la art. 321 C. pen., cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen, și la art. 323 C. pen., se reține în sarcina inculpatului Oprea Nicolae Carabulea la partea *În drept* din Rechizitoriu – fila 258: *I-a determinat pe inculpații aflați la conducerea companiei de asigurări (inc. Toncescu, Coșa, Crideanu și Stoicescu) **să aprobe și să înainteze** către ASF raportări lunare cu date nereale privind stadiul implementării măsurilor din planul de redresare, prin întocmirea, aprobarea și transmiterea către ASF în perioada septembrie 2015 – ianuarie 2016 a celor cinci raportări lunare (raportările din 30.09.2015; din 29.10.2015, din 26.11.2015; din 18.12.2015 și din 29.01.2016) ce cuprindeau valori false ale indicatorilor (în special pe segmentul distorsionării eronate voite a segmentului de daună), cu scopul de a induce în eroare reprezentanții ASF și a crea impresia unor îmbunătățiri a indicatorilor financiari pentru a obține astfel prelungirea planului de redresare, respectiv pentru a menține societatea pe piața de profil, în condiții de nerespectare a prevederilor legale care reglementează piața asigurărilor.*

La partea *În fapt* din actul de sesizare, cu privire la activitatea infracțională pretins a fi fost desfășurată de către inculpatul Oprea Nicolae Carabulea, se reține că: **evident că inculpații Ilie Carabulea și Oprea Nicolae Carabulea (..) i-au determinat pe membrii grupării din conducerea companiei și la întocmirea și trimiterea către ASF a unor raportări lunare în perioada septembrie 2015-februarie 2016, care conțineau date false, care nu reflectau situația financiară reală a societății de asigurări** – fila 112, paragraful 3 din Rechizitoriu.

Astfel că Ministerul Public nu pornește de la o analiză a unor fapte materiale ale inculpatului Oprea Nicolae Carabulea, în urma cărora să concluzioneze dacă

acestea îmbracă sau nu, forma ilicitului penal, ci pleacă de la o prezumție absolută că inculpații CARABULEA dată fiind calitatea acestora în societatea Carpatica ASIG SA au determinat conducerea la săvârșirea de infracțiuni, inclusiv aceasta.

De asemenea, se menționează în continuare că **aceste date false au rezultat fie în urma modificărilor informatice efectuate în sistemele informatice – în aplicația IRIS, fie în urma neîndeplinirii sau îndeplinirii în mod defectuos a atribuțiilor de serviciu prin neînregistrarea unor dosare de daună „regrese” sau neînregistrarea unor dosare de daună „Carte Verde”.**

Practic Ministerul Public afirmă că infracțiunea de fals intelectual este urmarea imediată a unei alte infracțiuni de fals, de data acesta a unui fals informatic, și a unor infracțiuni de abuz în serviciu în formă continuată cu consecințe deosebit de grave.

Infracțiunea de fals intelectual presupune falsificarea unui înscris cu ocazia întocmirii acestuia, de către persoana care îl întocmește, iar în speță, autorilor pretensei infracțiuni de fals intelectual nu li se impută împrejurarea că au întocmit rapoartele în discuție, ci faptul că au aprobat aceste rapoarte, întocmite în prealabil de către alte persoane din cadrul societății, ceea ce nu întrunește elementul material al laturii obiective a infracțiunii de fals intelectual. **Instigatorului i se impută împrejurarea că i-ar fi determinat pe membrii grupării să aprobe, iar nu să întocmească rapoartele în discuție.**

Mai mult decât atât, indiferent de persoana/persoanele care ar fi întocmit aceste rapoarte, nu poate fi pusă în discuție atestarea unor date sau împrejurări necorespunzătoare atâta vreme cât datele cuprinse în aceste rapoarte trebuiau să reflecte situația rezervelor de daună astfel cum acesta apărea în evidențele societății.

Astfel, având în vedere aceste contradicții dintre descrierea faptei și încadrarea juridică dată acesteia se impune ca Ministerul Public să precizeze cel puțin următoarele aspecte esențiale:

- care este conduita imputată instigatorului prin raportare la elementul material al laturii obiective circumscris normei incriminatoare – art. 321 C. pen.;
- indicarea persoanelor care au întocmit rapoartele înaintate ASF-ului;
- consecințele juridice pe care aceste rapoarte erau apte să le producă *per se*;
- dacă aceste rapoarte corespundeau nivelului rezervei de daune astfel cum era aceasta evidențiată în situațiile interne ale societății;
- când s-au realizat actele de instigare și în ce au constatat acestea;
- descrierea fiecărei acțiuni care intră în componența infracțiunii continuate de instigare, cu indicare numărului acestora;

4. În ceea ce privește infracțiunea de **folosire cu rea credință a creditului de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia**, în formă continuată (5 acte materiale) prevăzută de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen. s-a reținut la partea *în drept* din Rechizitoriu – filele 258-259: *Fapta inculpatului Carabulea Oprea Nicolae, care, în perioada 05.01.2016 – 19.01.2016 acționând în baza aceleiași rezoluții infracționale, în calitate de administrator de fapt al societăților din cadrul grupului Atlassib SRL: SC Carpatica Asig SA; SC Atlantic Travels SRL, SC Hortisem SRL și SC Horticola International Sevis SRL și de persoana care exercita controlul asupra acestor societăți comerciale, a folosit cu rea credință creditul de care se bucurau aceste societăți comerciale, în scopuri contrare intereselor acestora, dispunând efectuarea unor operațiuni comerciale prin care a urmărit un interes propriu, acela de a reîntra în posesia sumei de 10.000.000 lei „investită” ca și aport de capital în SC Carpatica Asig SA, respectiv:*

4.1. a folosit cu rea credință creditul de care se bucura societatea Carpatica Asig SA dispunând ca suma de 10.000.000 lei adusă în 05.01.2016 ca aport la capitalul social să fie achitată în data de 06.01.2016 de către SC Carpatica Aig SA către SC Atlantic Travels SRL, ca urmare a încheierii unui antecontract de vânzare cumpărare a unui

Proiect imobiliar - Complex Cedonia, în condițiile în care majorarea de capital era necesară pentru restabilirea indicatorilor financiari ai societății pentru ca aceasta să poată funcționa pe piața asigurărilor (pentru încadrarea indicatorilor prudențiali prevăzuți de normele legale), iar raportat la obiectul de activitate al societății la data respectivă scopul urmărit trebuia să fie cel de a majora capitalul, de a nu expune la riscuri asigurării, nicidecum cel de a face investiții imobiliare.

Raportat la conținutul infracțiunii de abuz în serviciu dezvoltată anterior la pct. 2.3, vă rugăm să observați că acestea două se referă la activitatea de investire a sumei de 10.000.000 lei, în sensul că și la infracțiunea de abuz în serviciu se reține de către Ministerul Public, aceleași împrejurări, respectiv că inculpatul Oprea Nicolae Carabulea *i-a determinat pe inculpații Toncescu Angela și Stoicescu Liviu Andrei să nu-și îndeplinească atribuțiile ce le reveneau prin investirea sumei de 10.000.000 lei adusă de acționar ca aport de capital prin încheierea în data de 06.01.2016 a unui antecontract de vânzare-cumpărare a unui proiect imobiliar „complex Cedonia”.*

Astfel, pe de o parte se reține de către procurorul de caz că suma de 10.000.000 lei adusă ca aport la capitalul social a fost investită de către *Toncescu Angela și Stoicescu Liviu Andrei*, la îndemnul inculpatului Oprea Nicolae Carabulea acuzat anterior de instigare la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, pentru ca mai apoi, același procuror de caz să ne spună că această dispoziție dată de către inculpatul Oprea Nicolae Carabulea întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii de folosire cu rea credință a creditului societății.

Aceasta este o primă incongruență a actului de sesizare în ceea ce privește presupusa fapta a inculpatului Oprea Nicolae Carabulea de a dispune cu privire la destinația sumei de 10.000.000 lei.

În ceea ce privește elementele de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1), lit. b) din Legea 31/1990, arătăm că:

- **Subiect activ:** oricare dintre variantele alternative ale infracțiunii **se comit, în calitate de autor sau coautor de către:** fondatorul, **administratorul**, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal al societății³. Pentru calitatea de instigator sau complice nu sunt cerute condiții speciale, astfel că orice persoană care îndeplinește condițiile generale privind angajarea răspunderii penale.

Calitatea de administrator se dobândește potrivit dispozițiilor Legii nr. 31/1990, iar acesta are anumite obligații prevăzute de această lege sau de actele constitutive.

Inculpatul Oprea Nicolae Carabulea nu avea calitatea de administrator a societății SC Carpatica Asig SA, împrejurare care rezultă din documentele aparținând societății (act constitutiv, statut etc), acesta acționând în calitate de împuternicit al inculpatului Ilie Carabulea, împrejurare care este reținută în tot cuprinsul actului de sesizare al instanței. Astfel că inculpatul Oprea Nicolae Carabulea nu a avut niciun moment calitatea de administrator în drept, singura care ar fi putut atrage răspunderea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 272 din Legea 31/1990, dar nici pe aceea de administrator în fapt, așa cum în mod malițios susține procurorul de caz.

Această susținere este justificată chiar de acuzațiile din prezentul Rechizitoriu aduse membrilor Consiliului de administrație al SC Carpatica Asig SA, în sarcina cărora se reține săvârșirea în formă continuată a infracțiunii de abuz în serviciu, raportat la modalitatea de îndeplinire a atribuțiilor în calitate de organe de conducere ale societății.

Astfel că, Ministerul Public reține pe de o parte că activitatea de conducere era efectiv realizată de către Consiliul de Administrație, iar pe de altă parte că

³ Pentru o analiză a acestor dispoziții, a se vedea: A.M. Truichici, Ocrotirea penală a patrimoniului societăților comerciale, Ed. Universul Juridic, București, 2007. A se vedea și bibliografia indicată de acest autor, inclusiv lucrările: R. Bodea, Infracțiuni prevăzute în legi speciale, Ed. Hamangiu, București, 2011; M.A. Hotca, M. Gorunescu, N. Neagu, M. Dobrinioiu, R. Geamănu, Infracțiuni prevăzute în legi speciale, ed. a 4-a, Ed. C.H. Beck, București, 2017; S. Bodu, Legea societăților, comentată și adnotată, Ed. Rosetti, București, 2017.

administrarea se realiza în fapt de către inculpatul Oprea Nicolae Carabulea, existând o frântură logică.

Considerăm că modalitatea de descriere a faptei este una extrem la lacunară, ce reflectă doar atitudinea subiectivă a procurorului de caz, nefăcând trimitere la elemente obiective cu ajutorul cărora să se poată stabili:

- criteriile avute în vedere la stabilirea relei-credințe a inculpatului Oprea Nicolae Carabulea;
- criteriile avute în vedere la stabilirea intereselor societăților SC Atlantic Travels SRL, SC Hortisem SRL și SC Horticola International Sevis SRL și elementele avute în vedere la stabilirea pretinselor scopuri contrare cu privire la cele trei societăți din grup;
- dacă aceste interese ale societăților au fost analizate global, prin raportare la întregul grup de societăți sau individual.

Pentru a putea stabili ce anume se înțelege printr-un *scop contrar intereselor unei societăți*, ar trebui ca în prealabil să fie identificate scopurile și interesele legitime ale acesteia. Atâta vreme cât acceptăm că o societate comercială este doar o ficțiune juridică și că aceasta reprezintă un vehicul prin care sunt servite interesele asociaților sau acționarilor săi, opinăm că această infracțiune nu ar putea fi reinută decât în măsura în care societății i s-ar imprima o altă direcție sau i s-ar atribui o altă menire decât cea pe care o stabilesc asociații ori acționarii.

Pe cale de consecință, această infracțiune ar putea fi comisă doar de către acei subiecți care administrând sau conducând o societate nu se aliniază direcției imprimare de asociați ori acționari.

Așa fiind, procurorul ar fi trebuit să stabilească care era direcția de urmat a societății, adică scopurile și interesele acesteia și abia apoi să decidă dacă vreuna dintre persoanele care conduceau sau administrau societatea au acționat în vreun scop contrar.

Absurdul situației rezidă și în aceea că, despre inculpatul Oprea Nicolae Carabulea se reține că acționa în calitate de împuternicit al acționarului, astfel că, pe cale de consecință, acțiunile sale oglindeau voința acționarului. Doar în eventualitatea în care alte persoane ar fi acționat contrar acestei voințe s-ar fi putut reține în sarcina acestora o asemenea acuzație.

Într-o altă ordine de idei, potrivit art. 272 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, fapta nu constituie infracțiune dacă a fost săvârșită de administratorul, directorul sau reprezentantul legal al societății în cadrul unor operațiuni de trezorerie între societate și alte societăți controlate de aceasta sau care o controlează, direct ori indirect. Operațiunile de trezorerie sunt, în esență, plăți către parteneri de afaceri. **Dacă aceste operațiuni sunt efectuate în cadrul aceluiași grup de societăți nu se mai poate vorbi despre existența unei fraudări sau a unui conflict de interese. Atunci când există societăți afiliate, interesul este examinat global, iar nu individual.**

Toate aceste critici sunt perfect aplicabile și în cazul următoarelor acțiuni ce intră în componența infracțiunii prevăzute de art. 272 alib. (1) lit. b) din Legea 31/1990 cu privire la societățile SC Atlantic Travels SRL, SC Hortisem SRL și SC Horticola International Sevis SRL.

5. În ceea ce privește infracțiunea de **evaziune fiscală**, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit c) din Legea 241/2005 și **delapidare** prevăzută de art. 295 C. pen, raportat la art. 308 C. pen., cu aplicarea art. 38 alin. (1) C. pen. se reține la partea *în drept* din Rechizitoriu – fila 260: ***Fapta inculpatului Carabulea Oprea Nicolae care a încasat în 5 februarie 2016 de la SC Atlassib SRL, societate controlată și administrată în fapt de inculpat, un onorariu de succes în valoare totală de 630.914,75 lei, în baza unui contract fictiv încheiat de SC Atlassib SRL cu Carabulea Oprea Nicolae – întreprindere individuală, contractul nr. 64/08.06.2015, având ca obiect prestarea unor activități de consultanță în vederea identificării unui potențial cumpărător/investitor pentru pachetul de acțiuni deținut de către societatea SC Atlassib SRL la Banca Comercială Carpatica SA, contract de consultanță care nu se justifica și nu avea un obiect real, scopul pe care l-a urmărit în mod direct inculpatul fiind ÎNSUȘIREA sumei***

de 630.914,75 lei, corelativ cu **DEVALIZAREA** SC Atlassib SRL, iar **prin plata acestui onorariu și evidențierea în contabilitatea SC ATlassib SRL a facturii nr. 212/03.02.2016 care nu avea la bază operațiuni economice reale, a influențat masa impozabilă prin crearea unui prejudiciu bugetului de stat prin micșorarea implicită a impozitului pe profit datorat și deducerea TVA în sumă de 105.152,46 lei.**

În primul rând, înțelegem să criticăm existența neregularității actului de sesizare prin prisma contradicțiilor existente cu privire la persoana care ar fi încasat sumele de bani, preț al contractului de consultanță nr. 64/08.06.2015, în sensul că pe de o parte se afirmă că aceste sume au fost încasate de către inculpatul Oprea Nicolae Carabulea (parte *în drept*), în timp ce la descrierea stării de fapt, se reține că aceste sume ar fi fost încasate de către persoana juridică Carabulea Oprea Nicole Întreprindere Individuală.

Ministerul Public apreciază că această operațiune de *încasare*, a avut ca rezultat înregistrarea în contabilitatea SC Atlassib SRL a facturii fiscale nr. 212/03.02.2016 care nu avea la bază operațiuni economice reale ceea ce a influențat masa impozabilă prin crearea unui prejudiciu bugetului de stat, prin micșorarea implicită a impozitului pe profit datorat și deducerea TVA în sumă de 105.152,46 lei, fără ca procurorul de caz să aibă în vedere că, **în mod corelativ înregistrării acestei cheltuieli în contabilitatea SC Atlassib SRL, Întreprinderea Individuală Carabulea Oprea Nicolae și-a înregistrat venituri în aceeași sumă care au născut obligații fiscale de plată a TVA-ului și a impozitului pe profit către bugetul de stat.**

Astfel că, acest pretins prejudiciu reținut de către Ministerul Public nu există, iar existența acestuia trebuie raportată la operațiunea comercială în ansamblul ei, iar nu doar la o parte din acesta.

În acest context, se impune ca procurorul de caz să precizeze care este întinderea prejudiciului prin raportare la operațiunile comerciale corelative desfășurate de către ambele entități juridice, în contextul în care pentru una dintre societăți suma de 630.914,75 lei a reprezentat o cheltuială, iar pentru cealaltă entitate a reprezentat un venit ce a fost înregistrat în contabilitatea întreprinderii

individuale, venit care a dat naștere la obligații de plată către bugetul statului în sarcina acesteia din urmă.

Se reține cu caracter *sui generis* faptul că infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit c) din Legea 241/2005 ar fi fost săvârșită de către inculpatul Oprea Nicolae Carabulea, prin încasarea onorariului de succes ce a avut ca rezultat *plata onorariului și evidențierea în contabilitatea SC Atlassib SRL a facturii nr. 212/03.02.2016*, operațiuni care nu știm de cine au fost realizate.

Elementul material al laturii obiective al infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit c) din Lega 241/005, constă în evidențierea în acte contabile sau alte documente legale a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori a altor operațiuni fictive.

Prin urmare, având în vedere formularea extrem de clară a textului de lege care nu poate da naștere la interpretări, considerăm că procurorul ar trebui să precizeze în primul rând, persoana care a evidențiat în contabilitate aceste facturi și, în al doilea rând, care este raționamentul logico-juridic care l-a condus la concluzia că persoana răspunzătoare pentru săvârșirea acestei infracțiuni ar fi inculpatul Oprea Nicole Carabulea, în contextul în care nici măcar nu i se impută acestuia activitatea de înregistrare a facturii în contabilitatea societății SC Atlassib SRL, ci împrejurarea că ar fi încasat această sumă.

În ceea ce privește infracțiunea de **delapidare** astfel cum este reglementată de art. 295 C. pen. aceasta constă în: *însușirea, folosirea sau traficarea de către un funcționar public, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*

Așa cum se poate observa, la partea *în drept* din Rechizitoriu această infracțiune este descrisă rezumativ împreună cu infracțiunea de evaziune fiscală, nefiind tratate diferit. Totodată, în cuprinsul actului de sesizare, descrierea acestei fapte lipsește cu desăvârșire.

Dacă Ministerul Public ar fi analizat în concret faptele imputate inculpatului Oprea Nicolae Carabulea, prin prisma elementelor de tipicitate, ar fi observat că

nici măcar ipotetic nu ar putea fi pusă în discuție formularea unei acuzații în acest sens.

În concret, ceea ce presupunem că afirmă Ministerul Public este că prin operațiunea de încasare a prețului aferent contractului de consultanță reținută în sarcina inculpatului Oprea Nicolae Carabulea (*nota bene* operațiune care a fost efectuată de către Carabulea Oprea Nicolae Întreprindere Individuală) a săvârșit atât infracțiunea de evaziune fiscală, faptă reținută prin raportare la societatea ATCLASSIB SRL, dar și infracțiunea de *devalizare a acestei societăți*.

Această structură a acuzației care nu are în vedere niciun element al normei de incriminare, completată de împrejurarea că procurorul de caz nu face distincții elementare între persoane fizice și juridice de drept privat, între devalizare și delapidare, lipsește acuzația de orice raționament logico-juridic elementar și îngreuează inculpatului dreptul la apărare.

În primul rând, textul de la art. 295 impune condiția existenței unui subiect activ calificat, în persoana unui funcționar public care gestionează bunurile unei persoane juridice publice sau private, **calitate pe care inculpatul Oprea Nicolae Carabulea nu o avea în cadrul societății SC Atlassib SRL.**

De asemenea, procurorul de caz nu precizează care este varianta alternativă în care se reține săvârșirea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de delapidare și care au fost atribuțiile/sarcinile de serviciu ale inculpatului Oprea Nicolae Carabulea, în contextul în care infracțiunea de delapidare ocrotește relațiile de serviciu, ce implică existența unei situații premisă, respectiv a unor raporturi de muncă și evident, a unui cadru legal în care se desfășoară acestea.

Raportat la încadrarea juridică dată faptei, se reține incidența dispozițiilor art. 308 C. pen., această variantă atenuantă a infracțiunii impune ca subiectul activ să exercite permanent sau temporar activitatea de gestionar sau administrator în serviciul unei PERSOANE FIZICE dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) (**persoană fizică care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului sau supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public**).

Reținerea acestui text de lege contribuie și mai mult la neclaritatea acuzației adusă inculpatului Oprea Nicolae Carabulea, deoarece se pare că s-ar reține în sarcina acestuia „devalizarea” societății Atlassib SRL printr-o eventuală calitate pe care ar fi avut-o în cadrul unei persoane fizice, iar nu a unei persoane juridice.

Acuzația este atât de neclară, contradictorie și lipsită de raționament logico-juridic încât este dificil de realizat chiar demersul de formulare a cererilor și excepțiilor în procedura camerei preliminare. Împrejurare cu atât mai dificilă cu cât descrierea faptei lipsește cu desăvârșire.

TERTIO: Scurte considerații doctrinare și jurisprudențiale în susținerea motivelor pentru care apreciem că se impune remediarea neregularităților actului de sesizare în sensul celor arătate anterior, prin raportare la obiectul camerei preliminare:

În conformitate cu prevederile art. 327 și art. 329 C. proc. pen., rechizitoriul constituie actul de sesizare al instanței, emis de către procuror atunci când constată că au fost respectate condițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și există probele necesare și legal administrate pentru a dispune trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal.

Verificarea legalității actului de sesizare este făcută cu scopul de a stabili dacă acesta este apt să investească în mod valabil instanța de judecată precum și pentru a asigura posibilitatea efectuării unei apărări concrete și efective a inculpatului prin raportare la faptele de care este acuzat.

În conformitate cu prevederile art. 328 raportat la art. 286 alin. (2) C. proc. pen. care reglementează cuprinsul actului de sesizare al instanței, acesta trebuie să conțină pe lângă celelalte elemente expres prevăzute și datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului, încadrarea juridică a acesteia, fapta care face obiectul urmăririi penale față de fiecare inculpat în parte pentru a stabili obiectul și limitele judecății, precum și probele și mijloacele de probă pe care se întemeiază acuzarea.

Obligația procurorului de a proceda în maniera descrisă anterior rezultă atât din cuprinsul articolelor care reglementează conținutul rechizitoriului dar, și în virtutea principiului separației funcțiilor judiciare, deoarece în lipsa acestor precizări ale procurorului, judecătorul cauzei ar trebui să stabilească el însuși în faza de cercetare judecătorească care este temeiul factual al acuzării, exercitând astfel funcția inculpării și încălcând principiul separației funcțiilor judiciare.

În doctrină s-a arătat că, expunerea faptelor constă în descrierea faptei reținute în sarcina inculpatului, precum și în arătarea probelor pe care se întemeiază situația de fapt și vinovăția inculpatului; descrierea trebuie să se refere la toate împrejurările de loc, timp, mijloace, mod, scop în care a fost săvârșită fapta, dacă acestea au consecințe asupra încadrării faptei reținute sau la individualizarea răspunderii penale. Dacă urmărirea s-a desfășurat cu privire la mai multe infracțiuni sau la mai multe persoane, expunerea trebuie să cuprindă descrierea tuturor faptelor reținute și forma de participare a tuturor inculpaților, cu rolul fiecăruia în săvârșirea faptelor.

Curtea Europeană a constatat în cauza Mattocia c. Italiei, că o informare precisă și completă cu privire la faptele care se reproșează acuzatului și calificarea juridică reprezintă o condiție esențială pentru echitatea procedurilor judiciare. S-a mai arătat că acest lucru trebuie făcut inclusiv prin intermediul actului de acuzare, care nu trebuie caracterizat prin imprecizie cu privire la detalii esențiale.

În jurisprudența recentă în materie s-a statuat că se impune remedierea neregularităților actului de sesizare a instanței atunci când în cuprinsul rechizitoriului procurorul omite să descrie faptele reținute în sarcina inculpatului într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, în accepțiunea elementelor constitutive ale infracțiunilor care fac obiectul sesizării instanței ori atunci când există o neconcordanță între faptele descrise și încadrarea juridică a acestora, impunându-se remedierea acestei deficiențe de către procurorul care a redactat și emis rechizitoriul.

Atât legislația europeană cât și practica constantă a instanței supreme învederează că pentru a se considera că instanța este legal sesizată din perspectiva limitelor rechizitoriului, este necesar ca în cuprinsul acestuia, **să fie arătate în mod**

concret faptele care fac obiectul trimiterii în judecată, să fie precis determinate, cu încadrarea juridică legală, pentru ca astfel să poată fi stabilit cadrul procesual și să rezulte voința neechivocă a procurorului de trimitere în judecată, întrucât existența unor necorelări evidente între partea expozitivă și dispozitivă a acestuia, nu pot fi de natură să investească legal instanța.

B. Nelegalitatea efectuării actelor de urmărire penală:

Scurtă prezentare a activității de urmărire penală desfășurată în dosarul nr. 37/D/P/2014:

- 1. Ordonanța din 04.08.2014 de începere a urmăririi penale “in rem” cu privire la săvârșirea infracțiunilor de acces fără drept la un sistem informatic, prev. de art. 360 C. pen. și alterarea integrității datelor informatice, prev. de art. 362 C. pen..**

Pentru a se dispune astfel, s-a reținut că la data de 11.07.2014 a fost înregistrată la D.I.I.C.O.T. - Biroul Teritorial Sibiu, plângerea formulată de S.C. Carpatica Asig S.A cu privire la săvârșirea de către numita **Samson Andreea Simona** și **S.C Discret Detectivi Particulari S.R.L.** a infracțiunilor susmenționate, constând în aceea că în perioada august-septembrie 2013 numita Samson Andreea Simona, în calitate de director la sucursala Bacău a S.C. Carpatica Asig S.A. a solicitat sprijinul unei firme de detectivi particulari pentru accesarea sistemelor informatice ale societății, respectiv calculatoarele și instalația de monitorizare video. În plângere se menționează, de asemenea, că numita Samson Andreea Simona, cu ajutorul unor persoane necunoscute - angajați ai firmei de detectivi particulari, a operat modificări ale sistemului pentru a denatura informațiile existente și pentru a se asigura că societatea nu va lua cunoștință de activitatea ilicită pe care ea o desfășura, încercând, astfel, acoperirea unor fraude.

Scurtă prezentare a activității de urmărire penală desfășurată în dosarul nr. 56/D/P/2015:

- 2. Ordonanța din 26.05.2015 de începere a urmăririi penale “in rem” cu privire la săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin. (1) și (3) C. pen., abuz în serviciu, prev.**

de art. 297 C. pen. rap. la art. 308 C. pen., fals în înscrisuri sub semnătură privată prev. de art. 322 C. pen., uz de fals prev. de art. 323 C. pen. și fals informatic prev. de art. 325 C. pen.

Pentru a se dispune astfel s-a reținut că la data de 26.05.2015 s-a înregistrat la DIICOT- Biroul Teritorial Sibiu dosarul penal cu numărul de mai sus, ca urmare a sesizării din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunilor susmenționate.

În fapt s-a motivat că la sfârșitul anului 2014 - începutul anului 2015, întrucât societatea Carpatica Asig S.A. avea o situație financiară precară și nu îndeplinea condițiile de solvabilitate, numiții Carabulea Oprea, Micu Daniel, Crideanu Georgeta, Popa Ana și Toncescu Angela **au constituit un grup infracțional organizat în scopul săvârșirii unor infracțiuni prin care se urmărea protejarea intereselor financiare ale societății și evitarea suspendării autorizației de funcționare pe piața asigurărilor din România.**

Astfel, din cauza faptului că înregistrarea rezultatului inventarierii anuale conducea la majorarea necesarului de capital pe care acționariatul trebuia să-l aducă pentru ca societatea să atingă valorile prevăzute de lege, numitul Carabulea Oprea Nicolae (împuternicitul acționarului semnificativ - Carabulea Ilie) împreună cu ceilalți membri ai grupului ce dețineau funcții în Consiliul de Administrație al societății Carpatica Asig S.A. **au tergiversat înregistrarea rezultatelor inventarierii în scopul eludării normelor ASF privind reglementarea pieței asigurărilor din România.**

De asemenea, **au efectuat demersuri de natură să influențeze rezultatele unor controale dispuse de Autoritatea de Supraveghere Financiară** față de societatea de asigurări, astfel încât să nu reiasă deficiențe grave, împiedicând în mod repetat înregistrarea rezultatului inventarierii rezervei de daună.

Se mai reține **că la nivelul departamentului IT, prin intermediul directorului – numita Popa Ana, au fost efectuate demersuri pentru a denatura situația financiară a societății**, prin modificarea sumelor ce reprezentau rezerva de daună. Astfel, au fost introduse date nereale sau operate modificări în programul "Iris",

scopul acestor alterări de date informatice fiind acela de a influența indicatorii financiari ai companiei.

Acționând în scopul menținerii societății, în mod fraudulos, pe piața asigurărilor, conducând implicit și la creșterea artificială a gradului de încredere în raport cu potențialii clienți, membrii grupării infracționale și-au îndeplinit în mod defectuos sarcinile de serviciu, lucru de natură să creeze o tulburare însemnată Autorității de Supraveghere Financiară, aducând atingere intereselor legitime ale acestei instituții care este reglementată să vegheze asupra îndeplinirii condițiilor legale de funcționare de către societățile de asigurări, în vederea asigurării stabilității pieței de asigurări.

Conexarea dosarului nr. 37/D/P/2014 la dosarul nr. 56/D/P/2015:

- 3. Prin Ordonanța din 23.10.2015 adoptată în dosarul 37/D/P/2014, în temeiul art.63 alin. (1) C. proc.pen. rap. la art. 43 alin. (1) și alin. (2) lit. a) C. proc. pen. s-a dispus conexarea dosarului nr.37/D/P/2014 la dosarul 56/D/P/2015.**

În motivarea conexării celor două cauze s-a reținut că în urma cercetărilor efectuate în dosarul 37/D/P/2014 a rezultat faptul că accesul în bazele de date ale SC Carpatica Asig SA Sucursala Bacău a fost efectuat de angajații unei societăți de detectivi particulari la solicitarea numitului Carabulea Ilie, în baza contractului de prestări servicii încheiat între Carabulea Ilie și SC Discret Detectivi Particulari SRL Cluj Napoca.

În dosarul 56/D/P/2015 se efectuează cercetări cu privire la aceeași persoană, Carabulea Ilie precum și față de alte persoane din cadrul SC Carpatica Asig SA.

Astfel, procurorul a apreciat că se impune reunirea cauzelor având în vedere că în ambele cauze se efectuează cercetări cu privire la aceeași persoană – Carabulea Ilie și în ambele cauze sunt indicii și cu privire la săvârșirea de infracțiuni informatice prin care se urmărește denaturarea situației financiare a societății Carpatica Asig SA și influențarea indicatorilor financiari ai companiei.

4. Prin Ordonanța din 29.02.2016 adoptată în dosarul conexat, în temeiul art. 305 alin. (3) C. proc. pen. s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectii Carabulea Ilie, Carabulea Oprea Nicolae, Toncescu Angela, Stoicescu Liviu Andrei, Barbu Georgiana Elena, Popa Ana, Năsărău Gheorghe, Coșa Maria și Crideanu Georgeta.

În cuprinsul acestei Ordonanțe se face referire, în mod expres, numai la sesizarea din oficiu din 26.05.2015 și elementele de fapt reținute în motivarea ordonanței de începere “in rem” adoptată în dosarul nr 56/D/P/2015.

În motivarea acestei ordonanțe se arată că există indicii cu privire la săvârșirea de către Oprea Nicolae Carabulea a infracțiunilor de evaziune fiscală prev. de art. 9 lit. c) din Legea nr. 241/2005 și spălare de bani prev. de art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 republicata, în modlitate dobândirii de bunuri cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni (evaziune fiscală).

Astfel, procurorul reține că din actul de control încheiat de reprezentanții ANAF - Direcția Regională Antifraudă, reiese că societatea ATCLASSIB SRL a încheiat cu Carabulea Oprea Nicolae Întreprinderea Individuală contractul nr. 64/08.06.2015 având ca obiect prestarea unor activități de consultanță în vederea identificării unui potențial investitor/cumpărător pentru pachetul de acțiuni deținut de societatea ATCLASSIB SRL la Banca Comercială Carpatica S.A. Prețul serviciilor stabilit prin contract a constat în plata unui onorariu de succes stabilit la 10 % din valoarea tranzacției încheiate la care se adaugă TVA.

În baza contractului de mai sus, Carabulea Oprea Nicolae Întreprindere Individuală a emis către societatea ATCLASSIB SRL factura nr. 212/03.02.2016 în valoare totală de 630.914,75 lei (baza impozabilă în valoare de 525.762,29 lei și TVA 105.152,46 lei) reprezentând contravaloarea onorariului de succes de 10% din valoarea tranzacției, factură achitată prin virament bancar în data de 05.02.2016.

Concluziile organului de control fiscal au fost în sensul că onorariul de succes înscris în factura nr. 212/03.02.2016, în valoare totală de 630.914,75 lei nu a putut fi justificat ca fiind realizat de către Carabulea Oprea Nicolae Întreprindere Individuală, efectul acestei prestări de servicii fiind ieșirea din patrimonial societății

ATLASSIB SRL a sumei de 630.914,75 lei, fără să poată fi justificată necesitatea prestațiilor de servicii, în ce au constat și că au fost prestate efectiv.

În ceea ce privește **infrațiunea de spălare de bani** prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 republicată s-a apreciat că aceasta constă în dobândirea, însușirea sumei ce reprezenta “onorariul de success” în condițiile în care Oprea Nicolae Carabulea știa că banii provin din săvârșirea unei infracțiuni.

Cu această motivare a existenței indiciilor de săvârșire a infracțiunilor de **evaziune fiscală și spălare de bani**, prin aceeași ordonanță din 29.02.2016 s-a dispus efectuarea urmăririi penale față de suspectul **Oprea Nicolae Carabulea** deși, până la acea dată nu s-a efectuat urmărirea penală “in rem” cu privire la săvârșirea celor două fapte și nici nu s-a făcut o descriere a acestor fapte în cuprinsul celor două ordonanțe de începere a urmăririi penale “in rem” emise în cele două dosare care s-au conexat.

De asemenea, se dispune efectuarea în continuare a urmăririi penale față de Oprea Nicolae Carabulea pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri oficiale prevăzută de art. 47 raportat la art. 320 C. pen., **deși urmărirea penală era începută pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 322 C. pen.**

Menționăm și reținerea formei de participatie penală a instigării în ceea ce privește infracțiunile de abuz în serviciu, uz de fals și fals informatic **deși urmărirea penală s-a început pentru autorat și nu a intervenit o schimbare a încadrării juridice.**

În ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, urmărirea penală “in rem” s-a efectuat pentru forma atenuantă prevăzută de art. 297 C. pen. rap. la art. 308 C. pen. iar continuarea urmăririi penale față de Oprea Nicolae Carabulea s-a efectuat pentru săvârșirea infracțiunii simple prevăzute de art. 297 C. pen.

5. Prin Ordonanța din 02.03.2016 s-a pus în mișcare acțiunea penală față de Oprea Nicolae Carabulea pentru săvârșirea aceluiași infracțiuni reținute în Ordonanța din 29.02.2016.

În legătură cu conținutul acestei ordonanțe constatăm că la descrierea situației de fapt se reiau aspectele conținute în Ordonanța din 29.02.2016, motiv pentru care invocăm aceleași aspecte de nelegalitate, iar în legătură cu infracțiunea de instigare la abuz în serviciu, prevăzută de art. 47 raportat la art. 297 C. pen. se rețin activități noi pentru întâia oară și anume *“efectuarea unor operațiuni financiare cu scopuri contrare societății, fiind urmărite interese proprii ale acționarului și fiind încheiate tranzacții cu scopuri contrare intereselor SC Carpatica Asig S.A. (...încheiere antecontract Atlantic Travels).”*

Astfel, se menționează că o serie de tranzacții între societăți comerciale controlate de persoanele cercetate, Ilie Carabulea și Oprea Nicolae Carabulea sunt încheiate după majorarea de capital de 10.000.000 lei din 05.01.2016.

Principalele aspecte în legătură cu această majorare de capital social reținute în cuprinsul ordonanței analizate sunt următoarele:

- Hotărârea AGA a Carpatica Asig S.A. din 15.12.2015 de majorarea a capitalului social cu 10.000.000 lei, prin depunere de numerar de către acționarul majoritar SC Atlassib SRL;
- Virarea sumei de 10.000.000 lei de către Atlassib SRL la data de 05.01.2016;
- În aceeași zi, 05.01.2015 prin Hotărârea AGEA a SC Carpatica Asig S.A. se aprobă achiziționarea de către această societate a “Proiectului Rezidențial Cedonia”, conform ofertei de vânzare transmisă de SC Atlantic Travels SRL;
- Tot în data de 05.01.2016 se încheie între SC Carpatica Asig S.A. și SC Atlantic Travels SRL un antecontract de vânzare, prețul stabilit fiind de 10.443.253,48 lei, suma virată în aceeași zi de către SC Carpatica Asig S.A. în contul SC Atlantic Travels SRL.
- Se mai reține că această tranzacție între SC Carpatica și SC Atlantic Travels SRL este urmată de un șir de operațiuni financiare între firmele controlate de Carabulea Ilie și între acestea și I.I. “Carabulea Oprea Nicolae,” în urma cărora suma de 10.000.000 lei revine în contul lui Carabulea Oprea Nicolae.

Prin urmare, se rețin acte materiale noi ale unei infracțiuni pretins săvârșite în formă continuată, fără să se recurgă la procedura extinderii urmăririi penale și a acțiunii penale.

- 6. Prin Ordonanța din 11.09.2017, în temeiul art. 311 alin. (1) C. proc. pen. s-a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunii reținute în sarcina numitului Oprea Nicolae Carabulea, din instigare la fals material în înscrisuri oficiale, prev. de art. 47 C. pen. rap. la art. 320 C. pen. în infracțiunea de instigare la fals intelectual în formă continuată, prev. de art. 47 C. pen. raportat la art. 321 C. pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen. (n.n. în cuprinsul dispozitivului este o eroare materială în sensul indicării greșite a textului de lege care reglementează infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale, respectiv menționarea art. 321 C. pen. în loc de 320 C. pen.).**

Motivând săvârșirea acestei infracțiuni, organele de urmărire penală au reținut că membrii grupării infracționale au întocmit și înaintat către ASF raportări lunare privind stadiul de realizare a măsurilor asumate în planul de redresare financiară care nu conțineau date reale și nu reflectau gravele deficiențe cu care se confruntă societatea, ci cuprindeau date nereale privind situația financiară a acesteia (coeficient de lichiditate, marja de solvabilitate disponibilă, valoarea rezervelor tehnice brute, etc). Aceste date erau preluate automat din programul informatic, dar numai după ce, în prealabil, fuseseră modificate pentru a conduce la diminuarea rezervei de daune.

Se motivează, de asemenea, că din probele administrate în cauză a rezultat că aceste înscrisuri oficiale (raportări lunare privind stadiul de realizare a măsurilor asumate în planul de redresare financiară transmise ASF în perioada septembrie - decembrie 2015) au fost falsificate cu prilejul întocmirii, prin atestarea unor împrejurări necorespunzătoare adevărului.

Participația penală a numitului Oprea Nicolae Carabulea, sub forma instigării, este motivată prin aceea că l-ar fi determinat pe Stoicescu Liviu Andrei să întocmească aceste situații financiare denaturate și prin aceea că, la ședințele Consiliului de Administrație unde se discuta conținutul acestor raportări a

participat și reprezentantul lui Oprea Nicolae Carabulea, consultantul Grigore Viorel.

Menționăm și de această dată, că pentru **infracțiunea de fals intelectual**, prevăzută de art. 321 C. pen. în forma autoratului sau a instigării, **nu s-a început urmărirea penală "in rem"**, Ordonanța procurorului din 04.08.2014 neavând mențiuni referitoare la infracțiuni de fals, iar Ordonanța din 26.05.2015 face referire la infracțiunile de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 322 C. pen., uz de fals, prevăzută de art. 323 C. pen. și fals informatic, prevăzută de art. 325 C. pen.

7. Prin Ordonanța din 21.09.2016, în temeiul art. 311 alin. (1), (3) și (5) C. proc. pen. s-a dispus extinderea urmăririi penale și față de Oprea Nicolae Carabulea sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de:

- folosirea cu rea credință a creditului de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia, prev. de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990;
- instigare la abuz în serviciu, prev. de art. 47 C. pen. raportat la art. 297 C. pen. coroborat cu art. 308 C. pen.;
- spălare de bani prev. de art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002.

Totodată, prin aceeași Ordonanță s-a dispus extinderea acțiunii penale față de Oprea Nicolae Carabulea sub aspectul săvârșirii celor trei infracțiuni, fapte comise în concurs real cu infracțiunile pentru care s-a dispus anterior punerea în mișcare a acțiunii penale, respectiv:

- constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. (1) și (3) C. pen.;
- instigare la abuz în serviciu, prev. de art. 47 C. pen. rap. la art. 297 C. pen.;
- instigare la fals informatic, prev. de art. 47 C. pen. rap. la art. 325 C. pen.;
- instigare la fals material în înscrisuri oficiale și uz de fals, prev. de art. 47 C. pen. rap. la art. 320 și art. 323 C. pen.;

- evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005;
- spălare de bani prev. de art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002.

După cum rezultă din motivarea acestei Ordonanțe, faptele pentru care s-a extins urmărirea penală și acțiunea penală au constat în:

- a) Oprea Nicolae Carabulea, acționând ca reprezentant legal dar și ca veritabil administrator de fapt al SC Carpatica Asig S.A., în ianuarie 2016 a decis încheierea antecontractului de vânzare-cumpărare cu SC Atlantic Travels, în urma căruia banii aduși în calitate de acționar ca aport la capitalul social erau scoși din contul SC Carpatica Asig S.A. prin efectuarea unei investiții imobiliare, în condițiile în care societatea Carpatica Asig S.A. nu avea astfel de activități în obiectul activitate și în contextul în care compania se află în proces de redresare financiară deoarece înregistra capitaluri proprii negative, activele erau inferioare obligațiilor și insuficiente pentru acoperirea cerinței minime de capital (MCR) situație de natură să conducă la retragerea autorizației de funcționare a companiei.

Această faptă, în opinia organelor de urmărire penală, se circumscrie infracțiunii prevăzute de **art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990;**

- b) Totodată, fapta lui Oprea Nicolae Carabulea de a solicita la 05.01.2016 angajaților Toncescu Angela și Stoicescu Liviu Andrei să încheie antecontractul de vânzare-cumpărare, împuternicindu-i pentru efectuarea acestei tranzacții, modalitate în care inculpații au lipsit societatea de lichidități imediate și au cauzat o vătămare a drepturilor și intereselor legitime ale asiguraților întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **instigare la abuz în serviciu**, prevăzută de art 47 C. pen. raportat la art. 297 C. pen. și art. 308 C. pen.
- c) De asemenea, se reține în cuprinsul aceleiași ordonanțe că dl. Oprea Nicolae Carabulea a creat un circuit financiar în care au fost implicate societățile Atlassib, Carpatica Asig, Atlantic Travels, Hortisem, societăți din cadrul Holdingului Atlassib controlate de inculpat, în scopul de a simula îndeplinirea obligației de majorare cu 10.000.000 lei a capitalului social și de

a determina, în acest mod ASF-ul să dispună prelungirea planului de redresare.

În realitate, în aceeași zi, banii aduși ca aport de capitalul social au fost scoși din firmă, iar prin acest circuit inițiat și controlat de Oprea Nicolae Carabulea, în numai câteva zile, banii să reintre în posesia sa.

În raport cu săvârșirea acestor activități calificate ca ilicite, urmează să se rețină în sarcina numitului Oprea Nicolae Carabulea încă o infracțiune de spălare a banilor prev. de art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002.

Concluzionam următoarele aspecte:

(i) Este reluată activitatea de instigare la încheierea antecontractului din data de 05.01.2016, activitate reținută și în cuprinsul Ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, prin urmare nu trebuie reținut un act material nou al infracțiunii de instigare la abuz în serviciu în forma continuată.

(ii) Față de extinderea urmăririi penale, a acțiunii penale și schimbarea de încadrare juridică dispusă prin Ordonanța din 11.09.2016, reținem noua încadrare juridică a faptelor reținute în sarcina dlui. Oprea Nicolae Carabulea:

- art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990;
- art. 47 C. pen. raportat la art. 297 C. pen. coroborat cu art. 308 C. pen.;
- art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002;

în concurs real cu infracțiunile reținute anterior:

- art. 367 alin. (1) și (3) C. pen.;
- art. 47 C. pen. raportat la art. 297 C. pen.;
- art. 47 C. pen. raportat la art. 325 C. pen.;
- art. 47 C. pen. raportat la art. 321 cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen.;

- art. 47 C. pen. raportat la art. 323 C. pen.;
- art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 rep;
- art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 rep.

toate cu aplicarea art. 38 C.pen.

(iii) Constatăm **reținerea greșită**, în componența concursului real, a infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale (art. 320 C. pen.), după ce la 11.09.2016 s-a schimbat încadrarea juridică în sensul că s-a reținut săvârșirea instigării la infracțiunea de fals intelectual (art. 321 C. pen.) în formă continuată.

(iv) Urmare a adoptării acestei Ordonanțe se rețin două infracțiuni de abuz în serviciu, sub forma participației penale a instigării și anume, o infracțiune în formă simplă și o altă infracțiune în variantă atenuantă prevăzută de art. 308 C. pen., infracțiuni pe care nu le mai regăsim în încadrarea juridică finală în aceeași formă, deși nu s-a dispus schimbarea de încadrare juridică sau adoptarea vreunei soluții de netrimitere în judecată (infracțiunea în formă simplă).

În literatura de specialitate s-a menționat că formularea actuală a textului art. 311 alin. (2) C. proc. pen. este criticabilă în sensul că nu face o delimitare clară cu privire la situațiile în care, urmare a extinderii urmăririi penale, procurorul ar dispune punerea în mișcare a acțiunii penale pentru noile aspecte ori extinderea acțiunii penale (pentru aspectele noi).

Pornind de la caracterul strict personal al acțiunii penale și conținutul art. 335- art. 337 C. proc. pen. (1968) privind modificarea obiectului judecății în primă instanță, teoreticienii dreptului procesual penal au stabilit delimitările între extinderea acțiunii penale (pentru noi acte materiale ale infracțiunii pentru care anterior s-a pus în mișcare acțiunea penală) și extinderea procesului penal (prin punerea în mișcare a acțiunii penale) pentru fapte noi sau persoane noi.⁴

⁴ Gr. Gr. Theodoru, Tratat de DREPT PROCESUAL PENAL, Ed. Hamangiu, București, 2007, pg. 5-8;

Astfel, suntem în ipoteza extinderii acțiunii penale doar atunci când sunt descoperite acte materiale noi, acte componente ale laturii obiective a infracțiunii ce face obiectul cauzei penale, acte materiale ce nu au o autonomie infracțională, ele integrându-se obiectiv în elementul material al infracțiunii pentru care s-a pus anterior în mișcare acțiunea penală⁵.

Ne-am putea afla în ipoteza de extindere a acțiunii penale, de pildă, atunci când sunt descoperite acte materiale componente ale infracțiunii continue, continuate, complexe, de obicei. ⁶

În situația extinderii procesului penal prin punerea în mișcare a acțiunii penale pentru fapte noi descoperite, **trebuie parcursă procedura începerii urmăririi penale “in rem” și “in personam”, activitate procedurală ce nu s-a realizat în prezenta cauză.**

8. Prin Ordonanța din 15.05.2018 s-a dispus:

- **Schimbarea încadrării juridice** din instigare la abuz în serviciu, prevăzută de art. 47 C. pen. raportat la art. 297 C. pen. și instigare la fals informatic, prevăzută de art. 47 C. pen. raportat la art. 325 C. pen. în instigare la abuz în serviciu, prev. de art. 47 C. pen. rap. la art. 297 C. pen.;
- **Schimbarea încadrării juridice** din infracțiunea de instigare la abuz în serviciu, prev. de art. 47 C. pen. rap. la art. 297 C. pen. coroborat cu art. 308 C. pen. în infracțiunea de instigare la abuz în serviciu în formă continuată, faptă ce a produs consecințe deosebit de grave, prev. de art. 47 C. pen. raportat la art. 297 C. pen. coroborat cu art. 175 alin. (2) C. pen. și raportat la art. 309 C. pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen.;
- **Extinderea urmăririi penale și a acțiunii penale la noi acte materiale** ale infracțiunii de instigare la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată, prev. de art. 47 C. pen., raportat la art. 297 C. pen.

⁵ I. Neagu, Tratat de Procedură Penală – Partea specială, Ed. Universul Juridic, București, 2009, pg. 51;

⁶ N. Volonciu s.a. Codul de procedură penală comentat, ediția a 3-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2017;

coroborat cu art. 175 alin. (2) C. pen. și art. 309 C. pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen. (acte materiale comise în perioada ianuarie-februarie 2016);

- **Extinderea urmăririi penale și a acțiunii penale** cu privire la un nou act material al infracțiunii de instigare la fals intelectual (referitor la raportarea către ASF din data de 29.01.2016), prev. de art. 47 C. pen. rap. la art. 321 C. pen., cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen.;

Cu privire la prima dispoziție de schimbare a încadrării juridice, s-a apreciat că infracțiunea de fals informatic săvârșită la sfârșitul anului 2015, a fost una dintre metodele prin care s-a intervenit în sensul reducerii în mod nejustificat, fără respectarea prevederilor și normelor legale, a rezervei de daune, fiind în același timp, o modalitate prin care membrii grupării, *Toncescu Angela* și *Stoicescu Liviu Andrei* și-au îndeplinit în mod defectuos atribuțiile de serviciu, în sensul celor solicitate de *Carabulea Oprea Nicolae* direct sau ca reprezentant al acționarului *Carabulea Ilie*, motiv pentru care se absoarbe în conținutul infracțiunii scop, abuzul în serviciu (pag.28).

Cea de-a doua dispoziție de schimbare a încadrării juridice a fost motivată prin aceea că:

- Inculpații instigați să-și îndeplinească în mod defectuos îndatoririle de serviciu, au avut calitatea de membru al Consiliului de Administrație a SC Carpatica Asig S.A. și director general al aceleiași societăți și, totodată, au fost avizați ASF în calitate de persoană semnificativă din conducerea societății de asigurare [conform prevederilor art. 2 pct. 11 din Legea nr. 32/2000, art. 3 alin. (1) lit. s) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări și art. 1 alin. (2) pct. 10 din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, în vigoare începând cu data de 01.01.2016] (pag.27);
- De asemenea, s-a apreciat că activitatea desfășurată de SC Carpatica Asig S.A. este un **“serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii**

acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public", fiind incidente prevederile art. 175 alin. (2) C. pen. referitoare la funcționarul public;

- Referitor la **consecințele activității infracționale**, organele de urmărire penală au reținut că intrarea Societății de asigurare Carpatica Asig S.A. în procedura administrării speciale și ulterior în faliment a produs atât o vătămare a drepturilor și intereselor legitime ale asiguraților, cât și o pagubă patrimoniului Fondului de Garantare a Asiguraților estimată la **valoarea de 435.601.937,21 lei**, reprezentând sumele ce vor fi angajate pentru plata tuturor creditelor de asigurări ai SC Carpatica Asig S.A.

Față de aceste aspecte, având în vedere că, prin săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată, s-a produs o **pagubă materială mai mare de 2.000.000 lei**, în cauză sunt incidente dispozițiile art. 309 C. pen. (*fapte care au produs consecințe deosebit de grave*) raportat la art. 183 C. pen. (pag.28).

În ceea ce privește **dispoziția de extindere a urmăririi penale cu privire la noi acte materiale ale infracțiunii de instigare la abuz în serviciu, săvârșită în condițiile art. 172 alin. (2) C. pen. și art. 309 C. pen.** (comise în ianuarie - februarie 2016) apreciem că motivarea Ordonanței nu este suficient de clară în privința faptelor reținute în sarcina dlui. Oprea Nicolae Carabulea până la sfârșitul anului 2015 și faptele care constituie noi acte materiale pentru care se impune extinderea urmăririi penale și a acțiunii penale (ianuarie-februarie 2016).

O primă referire la extinderea urmăririi penale cu privire la noi acte materiale o întâlnim la pag. 24-25, unde se arată că măsura urmează a se dispune, *întrucât membrii conducerii executive și administrative ale societății Carpatica Asig S.A. au fost determinați să acționeze și la începutul anului 2016 cu încălcarea prevederilor art. 25 și art. 53 din Legea nr. 237/2015 referitoare la constituirea și calcularea rezervelor tehnice, realizată prudențial, fiabil și obiectiv, bazat pe informațiile furnizate de piețele financiare și pe datele disponibile în general cu privire la riscul de subscriere, conform abordării realiste.*

Încercându-se o explicitare a faptei reținute, se menționează că: *“Or, și la începutul anului 2016, după intrarea în vigoare a Legii nr. 237/2015, membrele C.A. și reprezentantul conducerii executive - directorul general Stoicescu Liviu Andrei nu și-au îndeplinit obligația de a lua toate măsurile care se impun pentru constituirea rezervelor tehnice la nivelul obligațiilor asumate (aspect constatat și în raportul inițial al FGA, procesul verbal de control al ASF, rapoarte de audit Mazars și Delloite, raportul CITR privind cauzele și împrejurările care au dus la apariția stării de faliment)”* (pag.25).

În motivarea Ordonanței se mai reține că *“în perioada ianuarie-februarie 2016 inculpatul Carabulea Oprea Nicolae i-a determinat pe inculpații Toncescu Angela și Stoicescu Liviu Andrei să nu-și îndeplinească atribuțiile care le reveneau și să acționeze cu încălcarea art. 25, art. 53 și art. 97 din Legea nr. 237/2015 și cu încălcarea art. 30 alin. (3) din Legea nr. 246/2015.”* (pag.25).

Pentru motivarea pretensei activități infracționale, se descrie din nou modul în care s-a efectuat majorarea de capital social la SC Carpatica Asig S.A. cu suma de 10.000.000 lei și circuitul financiar realizat pentru ca suma de 10.000.000 lei să ajungă în patrimoniul d-lui Oprea Nicolae Carabulea.

Comparând conținutul acestei ordonanțe, în privința aspectelor legate de această majorare de capital social și operațiunile ulterioare, cu conținutul Ordonanței din 21.09.2015 referitor la același aspect, constatăm că nu există nicio deosebire în ceea ce privește descrierea faptelor, astfel încât considerăm că nu se mai impunea emiterea unei noi ordonanțe pentru extinderea urmăririi penale și a acțiunii penale cu privire la noi acte materiale comise în ianuarie - februarie 2016, întrucât extinderea urmăririi penale și a acțiunii penale dispuse prin Ordonanța din 21.09.2016 au vizat aceleași fapte, singurele aspecte noi analizate de organele de urmărire penale sunt cele referitoare la încadrarea juridică a infracțiunii de instigare la abuz în serviciu în formă continuată, cu consecințe deosebit de grave.

Considerăm, însă, că **actul material descris la pct. 1 (pag. 12) referitor la încetarea contractului de muncă al persoanei vătămate Abrudan Adela Elena este prezentat pentru întâia oară ca o componentă a activității infracționale desfășurate de către membrii grupului infracțional organizat, motiv pentru care**

apreciem că pentru săvârșirea acestei fapte, **era necesară extinderea urmăririi penale și a acțiunii penale**, deoarece va fi reținută în rechizitoriu ca act material ce intra în componenta infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată .

De asemenea, nu rezultă, cu claritate, dacă se menține încadrarea juridică în două infracțiuni de instigare la abuz în serviciu, prevăzute de art. 47 C. pen. rap. la art. 297 C. pen. și art. 47 C. pen. rap. la art. 297 C. pen., art. 172 alin. (2) C. pen., art. 309 C. pen. și art. 35 alin. (1) C. pen..

9. Prin Ordonanța din 07.06.2018 s-a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de spălare de bani, prev. de art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 rep. în infracțiunea de delapidare, prev. de ar. 295 C. pen. raportat la art. 308 C. pen.

În motivarea acestei ordonanțe s-a menționat că din punct de vedere fiscal, evidențierea în contabilitatea SC Atlassib SRL a facturii nr.212/03.02.2016 reprezentând plata unor servicii de consultanță prestate în baza contractului nr.64/08.06.2015, nu are la bază operațiuni economice reale , fapt ce a influențat masa impozabilă prin evidențierea la cheltuieli a sumei de 525.762,29 lei, micșorarea implicită a impozitului pe profit datorat și deducerea necuvenită a TVA în suma de 105.152,46 lei, creându-se, astfel, un prejudiciu bugetului de stat.

“Față de cele anterior expuse, având în vedere că inculpatul Carabulea Oprea Nicolae, acționând ca administrator de fapt al SC Atlassib SRL și-a însușit din patrimoniul societății, în interes personal suma de 630.914, 75 lei, folosindu-se de acel contract de consultanță cu obiect fictiv, constatăm că în mod greșit s-a reținut inițial infracțiunea de spălare de bani prin dobândire, însușire a sumei ce reprezenta “onorariul de succes” în condițiile în care știa că banii provin din săvârșirea unei infracțiuni, suma respective fiind de fapt delapidată de inculpat din conturile SC Atlassib SRL”.

Apreciam că nici de această dată nu se realizează o descriere suficientă a elementelor constitutive ale infracțiunii de delapidare, întrucât organele de urmărire penală nu prezintă argumentele pentru care se reține calitatea de

administrator de fapt a domnului Oprea Nicolae Carabulea în condițiile în care societatea Atlassib SRL avea organe de conducere și un administrator de drept.

Pe de altă parte, dacă se reține săvârșirea infracțiunii de delapidare a sumei ce a făcut obiectul contractului nr. 64/08.06.2015, înseamnă că prejudiciul produs SC ATCLASSIB SRL este de 630.914,75 lei – suma achitată în baza acestui contract, motiv pentru care nu se mai justifică reținerea infracțiunii de evaziune fiscală, care ar fi produs un prejudiciu ce constă în TVA necollectat și impozit pe profit neplătit.

10. Prin Ordonanța din 22.08.2018, în temeiul prevederilor art. 311 alin. (1) și (3) C. proc. pen. procurorul a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia, prevăzută de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 reținută în sarcina lui Oprea Nicolae Carabulea în aceeași infracțiune, în formă continuată (5 acte materiale) prevăzută de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen.

Precizăm că această infracțiune a fost reținută în sarcina lui Oprea Nicolae Carabulea prin Ordonanța din 21.09.2016 când s-a reținut că, acționând ca reprezentant legal, dar și ca veritabil administrator de fapt al SC Carpatica Asig S.A., în ianuarie 2016 a decis încheierea unui antecontract de vânzare-cumpărare între SC Carpatica Asig S.A. și SC Atlantic Travels, Carpatica Asig S.A. achitând în întregime prețul tranzacției, de 10.443.253 lei deși, evident tranzacția nu avusese loc, în sensul transmiterii dreptului de proprietate.

În cuprinsul Ordonanței analizate se precizează: „Analizând circuitul financiar creat de inculpatul Carabulea Oprea Nicolae pentru a reîntra în posesia sumei aduse „ca aport de capital”, caracterul și cronologia operațiunilor comerciale derulate între societățile din cadrul grupului de firme Atlassib, societăți comerciale controlate în calitate de administrator de fapt, de inculpatul Carabulea Oprea Nicolae, constatăm că **inculpatul nu a folosit cu rea credință doar creditul de care se bucură societatea Carpatica Asig SA ci și creditul societăților comerciale implicate în acel circuit: SC Atlantic Travels SRL, SC Horticola Internațional Sevis SRL și SC Hortisem SRL**, impunându-le acestor societăți să folosească într-o așa

modalitate sumele de bani care le-au fost virate în conturi pentru ca acestea să ajungă în final la el.”

În acest mod se apreciază ca săvârșită infracțiunea în formă continuată, alcătuită din **5 acte materiale**: achiziționare proiect Cedonia de către SC Carpatica Asig S.A. în data de 6 ianuarie 2016; 2 acte materiale de acordare de împrumuturi de către SC Atlantic Travels SRL către SC Hortisem SRL la 15.01.2016 și SC Horticola SRL la 18.01.2016; achitare creanță se către SC Hortisem SRL în data de 15.01.2016; achitare creanță de către SC Horticola SRL la 19.01.2016.

Față de modul în care este motivată Ordonanța analizată și detalierea actelor materiale ce compun infracțiunea în formă continuată prin care se adaugă la situația de fapt reținută în Ordonanța emisă la 21.09.2016, **apreciem că ne aflăm în ipoteza reglementată de art. 311 alin. (1) teza I C. proc. pen. și art. 309 C. proc. pen., aceea a extinderii urmăririi penale și a punerii în mișcare a acțiunii penale pentru fapte noi, și nu în ipoteza schimbării încadrării juridice.**

Pe de altă parte, organele de urmărire penală nu argumentează de ce aceeași activitate care derivă din majorarea de capital social cu suma de 10.000.000 lei a primit o **dublă încadrare juridică**, atât ca acte materiale ale infracțiunii de instigare la abuz în serviciu prev. de art. 47 C. pen. rap. la art. 297 C. pen., art. 309 C. pen. și art.35 alin. (1) C. pen. cât și ca acte materiale ale infracțiunii de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea, prev. de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 rep. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen.

O astfel de argumentare se impune a fi realizată pentru a garanta, pe tot parcursul procesului penal, exercitarea dreptului la apărare.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin art. 6 parag. 3 lit. a), nu numai că recunoaște celui “acuzat” dreptul de a fi informat cu privire la învinuirea adusă, ci nuanțează acest drept în sensul că acuzatul trebuie să fie informat în termenul cel mai scurt și în mod amănunțit cu privire la natura și cauza acuzației ce i se aduce.

În acest sens, într-o cauză⁷ s-a pronunțat că *“informarea de o manieră amănunțită privește nu numai natura acuzației, deci calificarea juridică a respectivelor fapte, ci și cauza acuzației, adică faptele materiale care îi sunt reproșate”*.

Curtea consideră că, în materie penală, o informare detaliată, precisă și completă cu privire la acuzațiile formulate contra unui acuzat este o condiție esențială a echității procedurii⁸.

Întinderea informației “detaliată” vizate de această dispoziție variază în funcție de circumstanțele speciale ale fiecărei cauze; totuși, acuzatul trebuie să dispună de elemente suficiente pentru a înțelege pe deplin acuzațiile ce-i sunt aduse, în vederea pregătirii convenabile a apărării sale.

C. Nelegalitatea administrării probelor:

Se impune constatarea nulității absolute a tuturor proceselor-verbale de redare a interceptărilor convorbirilor telefonice apreciate ca mijloace de probă, motivat de faptul că punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică s-a realizat de **Serviciul Român de Informații** – organ specializat al statului care **nu are competența legală** de a pune în executare mandate de supraveghere tehnică emise de judecătorul de drepturi și libertăți conform dispozițiilor cuprinse în art. 139 C. proc. pen. (dispoziții legale încălcate - **art. 142 alin. (1) C. proc. pen. și art. 281 alin. (1) lit. b) C. proc. pen.**).

În esență, în cursul urmăririi penale, în temeiul art.139 c.pr.pen și art.144 c.pr.pen Tribunalul Sibiu a emis și prelungit succesiv mandatele de supraveghere tehnică :

- Nr.121/UP/2015 – privind pe Carabulea Ilie;
- Nr.122/UP/2015 - privind pe Carabulea Oprea Nicolae;
- Nr.123/UP/2015 - privind pe Toncescu Angela;

⁷ Pelissier și Sassi c. Frantei; Saddak s.a. c Turciei;

⁸ Mattoccia c. Italiei;

- Nr.124/UP/2015 - privind pe Cosa Maria;
- Nr.125/UP/2015 - privind pe Barbu Georgiana Iena;
- Nr.126/UP/2015 - privind pe Popa Ana;
- Nr.127/UP/2015 - privind pe Crideanu Georgeta;
- Nr.128/UP/2015 - privind pe Rusu Elena;
- Nr.129/UP/2015 - privind pe Micu Daniel;
- Nr.130/UP/2015 - privind pe Vacaru Adrian;
- Nr.150/UP/2015 - privind pe Stoicescu Liviu Andrei;
- Nr.151/UP/2015 - privind pe Ene Marinela Ciprian;
- Nr.152/UP/2015 - privind pe Tatu Ion Sorin ;
- NR.20/UP/2016 - privind pe Duca Ioan Marius;

Măsurile de supraveghere tehnică a inculpatilor persoane fizice constând în: interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor efectuate și primite pe posturile telefonice folosite; supravegherea video, audio și prin fotografiere; localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice;

- Nr. 21/UP/2016 – prin care s-a permis accesul la sistemul informatic folosit de SC Carpatina Asig SA.

Prin Ordonanța din aceeași dată, procurorul a dispus că **punerea în executare** a mandatelor de supraveghere tehnică emise de Tribunalul Sibiu, inclusiv cel cu nr. 122/UP/2015 să fie efectuată de către **Serviciul Român de Informații - UM 0645 Sibiu.**

Precizăm că ulterior s-a solicitat prelungirea succesivă a mandatului de supraveghere tehnică nr. 122/UP/2015 cererile fiind admise de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Sibiu **până la data de 09.03.2016 inclusiv.**

De fiecare dată când s-a dispus **prelungirea mandatului de supraveghere tehnică**, procurorul a emis ordonanța cu același conținut referitor la punerea în executare a acestui mandat, **menținând punerea în executare a acestuia de către Serviciul Român de Informații.**

Fără a face o analiza detaliată cu privire la măsurile de supraveghere tehnică ce au fost întreprinse fata de ceilalți inculpați din prezenta cauză, arătăm că acestea au urmarit un tipar identic, **punerea în executare a mandatelor corelative în ceea ce privește totii inculpații din prezenta cauza fiind efectuată de către Serviciul Român de Informații - UM 0645 Sibiu, prin încălcarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) C. proc. pen.,** astfel cum vom arăta în cele ce urmează.

Considerăm că suntem îndreptați să solicităm constatarea nulității absolute a tuturor proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice efectuate în cauză și reținute ca mijloace de probă, întrucât acuzația care i se aduce inculpatului Oprea Nicolae Carabulea este în stransă interdependentă cu acuzația adusă celorlalți inculpați, atât în ceea ce privește săvârșirea infracțiunii de grup infracțional organizat prevăzută de art. 367 C. pen. cât și în ceea ce privește acuzația de instigare la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în forma agravantă .

Chiar în rechizitoriu, la descrierea faptelor sunt reținute o serie de convorbiri telefonice aparținând celorlalți coinculpați, tocmai pentru a argumenta participatia penală a tuturor inculpaților, inclusiv a lui Oprea Nicolae Carabulea.

Redăm cu titlu de exemplu: convorbirea din 18.11.2015 între Toncescu Angela și Tatu Ioan Sorin, convorbirea din 12.11.2015 între Toncescu Angela și Stoicescu Liviu-Andrei, convorbirea din 24.12.2015 între Stoicescu Liviu-Andrei și Nasarau Gheorghe, convorbirea din 24.12.2015 între Stoicescu Liviu-Andrei și Popa Ana, convorbirea din 16.02.2016 între Cosa Maria și o doamnă Elena etc.

În atare condiții, ne fundamentăm solicitarea de constatare a nulității convorbirilor telefonice menționate pe dispozițiile **Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016** care a constatat că sintagma **“ori alte organe specializate ale statului”** din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din C. proc. pen. este neconstituțională și pe dispozițiile **Deciziei Curții Constituționale nr. 302**

din 04 Mai 2017, care a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din C. proc. pen. care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.

În considerentele Deciziei nr. 51/2016 la paragraful 52 se arată: *“Cu privire la efectele prezentei decizii, Curtea reamintește caracterul erga omnes și pentru viitor al deciziilor sale, prevăzut la art. 147 alin. (4) din Constituție. Aceasta înseamnă că, pe toată perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința cauzelor definitive soluționate până la data publicării sale, aplicându-se, însă, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată.”*

În motivarea Deciziei nr. 51/2016 se constată că nicio reglementare din legislația națională în vigoare, cu excepția dispozițiilor art. 142 alin. (1) C. proc. pen., nu conține vreo normă care să consacre competența unui alt organ al statului, în afara organelor de urmărire penală, de a efectua interceptări, respectiv de a pune în executare un mandat de supraveghere tehnică.

Având în vedere caracterul intruziv al măsurilor de supraveghere tehnică, Curtea a constatat că este obligatoriu ca aceasta să se realizeze într-un cadru normativ clar, precis și previzibil, atât pentru persoana supusă acestei măsuri cât și pentru organele de urmărire penală și pentru instanțele de judecată. În caz contrar s-ar ajunge la posibilitatea încălcării într-un mod aleatoriu/abuziv a unora dintre drepturile fundamentale esențiale într-un stat de drept: viață intimă, familială și privată și secretul corespondenței.

Standardul constituțional de protecție a vieții intime, familiale și private și a secretului corespondenței impune ca limitarea acestora să se realizeze într-un cadru normativ care să stabilească expres, într-un mod clar, precis și previzibil care sunt organele abilitate să efectueze operațiunile care constituie ingerințe în sfera protejată a drepturilor persoanei.

Așadar, Curtea a reținut că este justificată opțiunea legiuitorului ca mandatul de supraveghere tehnică să fie pus în executare de procuror și de organele de

cercetare penală care sunt organe judiciare, conform art. 30 C. proc. pen., precum și de lucrători specializați din cadrul poliției, în condițiile în care aceștia pot deține avizul de ofițeri de poliție judiciară, în condițiile art. 55 alin. (5) C. proc. pen.

Curtea Constituțională a precizat, însă, că această opțiune nu se justifică în privința includerii, în cuprinsul art. 142 alin. (1) C. proc. pen. a sintagmei “alte organe specializate ale statului” (n.n. inclusiv Serviciul Român de Informații) neprecizate în cuprinsul Codului de procedură penală sau în cuprinsul altor legi speciale cu competențe în materia punerii în executare a măsurilor speciale de supraveghere/cercetare penală.

Prin urmare, din întreaga motivare a deciziei Curții Constituționale se desprinde ideea că **nu există vreo normă care să consacre competența unui alt organ al statului de a efectua urmărirea penală în afara art. 55 C. proc. pen.** în cuprinsul caruia la alin. (1) se specifică faptul că organele de urmărire penală sunt:

- a) procurorul;
- b) organele de cercetare penală ale poliției judiciare;
- c) organele de cercetare penală speciale.

Reglementarea regimului nulității dispozițiilor care guvernează desfășurarea procesului penal, în vigoare de la 01.02.2014, elimină din categoria nulităților absolute nerespectarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, ceea ce permitea aplicarea în procesul penal a unui criteriu subiectiv de apreciere din partea acestuia. Astfel, prin nereglementarea unei sancțiuni adecvate în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a competenței sale materiale și după calitatea persoanei, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat.

În considerentele Deciziei nr. 302/2017 referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. (b) C. proc. pen. s-a reținut că: *“În doctrină, în ceea ce privește noțiunea de competență, s-a constatat că aceasta este inseparabilă de organele procesului penal, organele judiciare penale*

fiind repartizate după criteriile de competență prevăzute de lege asupra anumitor infracțiuni sau anumitor acte ori măsuri dintr-o anumită fază a procesului penal. Tocmai această circumstanțiere, delimitare și repartizare a exercițiului atribuțiilor organelor judiciare proiectează noțiunea competenței penale. În același timp, nici nu s-ar putea imagina exercițiul acestor atribuții fără aceste măsuri impuse prin organizarea competenței, ce determină însăși capacitatea pe care o au diferite organe judiciare de a-și îndeplini funcțiile esențiale prevăzute de lege, respectiv asupra căror cauze penale, în ce grad și în ce circumscripție teritorială își pot exercita competența.”

În motivarea aceleiași decizii s-a reținut că principiul legalității - componentă a statului de drept- obligă legiuitorul să reglementeze în mod clar competența organelor judiciare, sens în care legea trebuie să precizeze cu suficientă claritate, întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului.

Curtea a apreciat că sarcina legiuitorului nu poate fi considerată ca îndeplinită doar prin adoptarea unor reglementări relative referitoare la competența organelor judiciare. Având în vedere importanța regulilor de competență în materie penală, legiuitorului îi incumbă obligația de a adopta prevederi care să determine respectarea acestora în practică, prin reglementarea unor sancțiuni adecvate aplicabile în caz contrar.

Aceasta deoarece aplicarea efectivă a legislației poate fi obstrucționată prin absența unor sancțiuni corespunzătoare, precum și printr-o reglementare insuficientă sau selectivă a sancțiunilor relevante.

Prin urmare, apreciind că încălcarea normelor care reglementează competența organelor judiciare trebuie să aibă o reglementare unitară, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că **soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) C. proc. pen. care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.**

În prezenta cauză, se constată că procurorul a emis ordonanțe prin care a desemnat o unitate a Serviciului Român de Informații să pună în executare mandatele de supraveghere tehnică chiar și după dată de 16 februarie 2016 când s-a pronunțat Decizia nr. 51/2016 a Curții Constituționale, astfel încât considerăm că **mijloacele de probă astfel obținute, trebuie sancționate cu nulitatea absolută, fiind efectuate/obținute de organe ale statului fără competență în materia urmăririi penale.**

ÎN CONCLUZIE:

A. Raportat la motivele de fapt și de drept expuse, apreciem că neregularitățile actului de sesizare cu privire la pretinsele fapte pentru care inculpatul Oprea Nicolae Crabulea a fost trimis în judecată, având în vedere modalitatea neconformă în care au fost descrise aceste fapte în actul de sesizare, fără niciun fel de referire la elementele constitutive ale acestora, conduc la imposibilitatea pregătirii și exercitării apărării cu privire la acuzațiile aduse într-o manieră concretă și efectivă, motiv pentru care **vă solicităm să constatați neregularitatea actului de sesizare.**

B. Având în vedere încălcarea dispozițiilor legale referitoare la modalitatea de sesizare a organelor de urmărire penală, începerea urmăririi penale „in rem”, continuarea urmăririi penale „in personam” și extinderea acțiunii penale, **vă solicităm să constatați nelegalitatea efectuării actelor de urmărire penală menționate și analizate *supra*, cu consecința anulării acestora și a activităților subsecvente.**

C. Având în vedere modalitatea nelegală de obținere a probelor și mijloacelor de probă în baza mandatelor de supraveghere tehnică, ca urmare a faptului că punerea în executare a acestora s-a realizat de Serviciul Român de Informații – organ specializat al statului care nu are competența legală de a pune în executare mandate de supraveghere tehnică emise de judecatorul de drepturi și libertăți, **vă solicităm să constatați nelegalitatea obținerii tuturor probelor și mijloace de probă obținute în baza mandatelor de supraveghere tehnică și să dispuneți excluderea acestora din ansamblul mijloacelor de proba administrate în cauza.**

Drept urmare, în temeiul art. 425¹ alin. (7) pct. 2 lit. a) C. proc. pen. vă solicităm **să admiteti prezenta contestație** și, pe cale de consecință, **să desființați în totalitate încheierea nr. 39/CP/24.06.2016, precum și în parte încheierea din data de 10.05.2019 și să soluționați cauza**, potrivit cererilor și excepțiilor invocate de către inculpatul Oprea Nicolae CARABULEA.

Cu aleasă considerație,

Oprea Nicolae CARABULEA,

prin apărător ales